

12431
Ε.Β.Ι.Δ. 97 (64)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΙΣΤΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΣΚΙΑΘΩ

624X
ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΥΠΟ

ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ ΣΚΙΑΘΙΟΥ

ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1903 ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ ΑΥΤΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Α. ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

ἐν ἣ προστέθησαν ὁ Παρακλητικὸς κανὼν ὁ ψαλλόμενος κατὰ
τὴν Λιτανεῖαν τῆς Ἁγίας Εἰκόνης καὶ ἡ Πανηγυρικὴ Ἀκολουθία
τῆς Εὐδόξου αὐτῆς, ποιηθέντα ὑπ' αὐτοῦ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

46 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

1926

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

ΕΙΚΟΝΙΣΤΡΙΑΣ ΕΠΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΣΚΙΑΘΟΝ
*τὴν ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει εὐρισκομένης, συντεθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἐλα-
χίστου καὶ ἀναξίου*

ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ ΣΚΙΑΘΙΤΟΥ

*εἰς Δόξαν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας
καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀναγιγνωσκόντων καὶ σωτηρίαν ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ*

ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ
ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

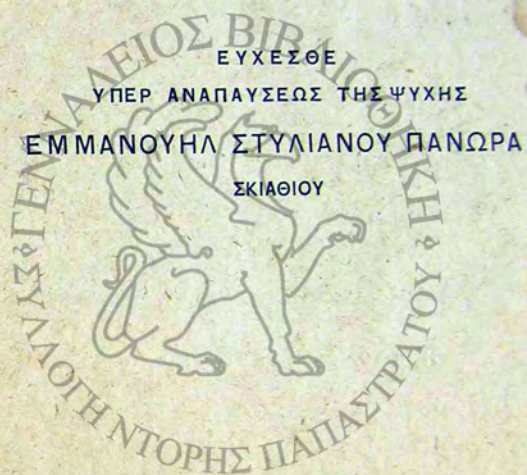
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

*ἐν ᾗ προσετέθησαν ὁ Παρακλητικὸς κανὼν ὁ ψαλλόμενος κατὰ τὴν Λιτανείαν
τῆς Ἀγίας Εἰκόνης καὶ ἡ Πανηγυρικὴ Ἀκολουθία τῆς Εὐρέσεως αὐτῆς
ποιηθέντα ὑπ' αὐτοῦ καὶ δημοσιευόμενα ἐγκρίσει τοῦ Σ. Μητροπο-
λίτου Χαλκίδος κλπ. κυρίου Γεηγορίου.*

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΙΔΕΡΗ

46 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

1926

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΕΙΚΩΝ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΚΟΝΙΣΤΡΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΤΗΣ
ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΙΣΤΡΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ὅσα εἶναι θεῖα καὶ ἀξιωμακόμενα, πατέρες σεβάσμιοι καὶ ἀγα-
πητοὶ ἀδελφοί, πρόπον εἶναι νὰ συγγράφονται καὶ νὰ ἐκδίδονται
εἰς τὸ φῶς τῆς τυπογραφίας, διὰ ν' ἀνακοινῶνται τοῖς πᾶσι καὶ νὰ
κηρύττῳνται εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, πρὸς ὠφέλειαν καὶ σέβας τῶν
ἀναγινωσκόντων καὶ ἀκούοντων· ἀλλὰ φεῦ τῆς καταστάσεως τοῦ
Γένους ἡμῶν! Ἄλλα μὲν ὑπὸ ἀμαθείας καὶ ἀπειρίας, ἄλλα δὲ ὑπὸ
πενίας καὶ ἀπορίας, ἢ δὲν ἱστοροῦνται παντάπῃσιν, ἢ ἱστορούμενα
παρορῶνται ἐν γωνίαις καὶ σήπονται, τὰ ὅποια ὡς ἀρχαῖα καὶ
παλαιῶν πραγμάτων δηλωτικά, ἔπρεπε νὰ τὰ στοχάζωνται οἱ ἄνθρω-
ποι ὡς πολὺτιμα πράγματα καὶ κειμήλια ἀξιόλογα. Τοῦτο ἐγὼ ὁ
ἀνάξιος τὸ ἐδοκίμασα ἐμπράκτως, ἐπεὶ καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν τὰ
τόσα ἄπειρα θαύματα, ὅπου ἔγειναν παλαιόθεν, καὶ γίνονται ἔως
σήμερον ἀενάως, ἐκ τῆς ἀκενώτου πηγῆς τῆς Θεομητορικῆς ταύτης
Εἰκόνης, καὶ ζήλω πολλῷ φερόμενος εἰς τὸ νὰ συγγράψω μίαν ἱστορίαν,
ὅσον τὸ δυνατόν, τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου, οὐκ ἡδυνάμην, μὴ
ἔχων γνῶσιν τῶν ἀρχαίων καὶ παλαιῶν αὐτοῦ σημειώσεων, εἰμὴ μόνον
διὰ παλαιᾶς ἀγράφου παραδόσεως, ἐξ ὧν ἤκουον ἀπὸ εὐσεβεῖς γηρα-
λέους ἀνθρώπους· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὅπου ἐζήτησαν τὸ ἐπέτυχον, κατ'

οικονομίαν Θεοῦ, καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου· ἐπειδὴ καὶ ὁ νῦν Ἡγούμενος, Κύρ Ἰάκωβος, σεβάσμιος καὶ φιλόθεος ἀνὴρ, ἐρευνῶν μίαν ἡμέραν ἀνάμεσα εἰς τὰ παλαιὰ βιβλία καὶ συγγράμματα ὅσα εὕρισκονται εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον, καὶ εὕρων κατὰ τύχην ἀγαθὴν μερικὰ παμπάλαια ἀποσημειώματα, μοι τὰ ἐπρόσφερε· τὰ ὁποῖα, εἰ καὶ ἀμαθῶς καὶ ἀπείρως συντεταγμένα, μ' ὅλον τοῦτο μοι ἔδωσαν ἱκανὴν βοήθειαν καὶ θεμέλιον εἰς τὸν προκείμενον σκοπὸν μου, καὶ τὰ ἐστοχάσθην ὡς θησαυρὸν πολύτιμον. Ὅθεν ὑπεθέμην χεῖρα τῇ Ἱστορίᾳ, βοηθούμενος, εἰς μὲν τὰ ἀρχαῖα καὶ προγενέστερα, ἔκ τε τούτων τῶν παλαιῶν ἐγγράφων σημειωμάτων καὶ τῆς ἀγράφου παραδόσεως, εἰς δὲ τὰ νέα καὶ τὰ ὑπ' ὀψιν, ἐξ ὧν οἱ τωρινοὶ τίμιοι ἄνθρωποι μ' ἐπληροφόρησαν, καὶ αὐτὸς ἰδίῳις ὁμμασιν ἐώρακα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

«Ἡ εὕρεσις τῆς Θεομητορικῆς ταύτης Εἰκόνος, τῆς θαυματουργοῦ καὶ χαριτοβρύτου, καὶ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου γέγονεν οὕτω :

Κατὰ τὸν καιρὸν ὅπου ἦσαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην Σκίανθον κάτοικοι τινες Ὁθωμανοί, μετὰ τὴν ἄλωσιν δηλ. τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὑποταγὴν τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους εἰς τοὺς Ὁθωμανούς, καὶ τοὺς ἀλλεπαλλήλους πολέμους ὅπου εἶχον οἱ Ὁθωμανοὶ μετὰ τὴν Ἀριστοκρατίαν τῆς Βενετίας, ἦτον ἐν μικρὸν παρεκκλήσιον εἰς τὸ μέρος αὐτό, ὅπου εἶνε σήμερον τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸ ὅποιον παρεκκλήσιον ἦτον ἱερομόναχος τις Συμεὼν ὀνόματι, ἔκ τῆς αὐτῆς νήσου καταγόμενος, γρηαλὸς τὴν ἡλικίαν, ἀνὴρ ἐναρέτου βίου καὶ ἡσυχαστής, ὅστις ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔβλεπε φῶς περιστράπτον εἰς ἐν ὑψηλὸν σύνδεσμον μέρος, πρὸς τὰ βορειοανατολικά τοῦ ἰδίου ἡσυχαστηρίου, ὅπου αὐτὸς ἡσκήτευσεν. Τοῦτο δὲ πολλάκις θεωρήσας, καὶ θαυμάζων καὶ ἀπορῶν, τί νὰ ᾔῃαι ἅρα γε ἐκεῖνο τὸ φῶς, καὶ τί δηλοῖ, ἔλαβε μεγάλην ζέσιν καὶ πόθον διὰ νὰ ὑπάγῃ ἐπιτοπῶς νὰ ἰδῇ καὶ πληροφο-

ρηθῇ περὶ τοῦ πράγματος, καὶ πορευθεὶς ἐν καιρῷ νυκτὸς, καὶ πολλάκις δοκιμάσας, εὗρισκε μεγάλας δυσκολίας· διότι, διὰ τὴν ἐπιπολεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸ φῶς ἐγγυετο ἄφαντον, δὲν τὸ ἔβλεπε πλέον, καὶ οὕτως ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ἡσυχαστήριόν του, λυπούμενος καὶ θλιβόμενος κατὰ πολλὰ. Πλὴν, ἐπειδὴ πάντοτε τὸ ἔβλεπε ἀπὸ μακρόθεν, ἐβεβαίωτο καὶ ἐπληροφορεῖτο, ὅτι, χωρὶς ἀμφιβολίας, εἶναι τῶντι θεῖον φῶς. Ὅθεν ἔπρην εἰς προσευχὴν καὶ νηστείαν, καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τὸν ὁδηγήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ εὕρῃ ἐκεῖνο τὸ θεῖον φῶς. Προσευχόμενος λοιπὸν μίαν νύκτα μετὰ κατανύξεως καὶ εὐλαβείας πολλῆς, ἦλθε μὴ χαρὰ καὶ ἔλπις ἀγαθὴ εἰς τὴν καρδίαν του, ὅτι νὰ ὑπάγῃ καὶ θάλῃ τὸ εὖρη· καὶ οὕτω κινήσας ἀδιστακτικῶς καὶ προθύμως, ἔφθασεν ἕως ἐκεῖ ὅπου ἦτον τὸ θεῖον φῶς, μέσα εἰς τοῦ δάσους τὰς πεύκας καὶ ἄλλα δένδρα. Καὶ ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς μίαν πεύκην, βλέπει, ὡς τοῦ θαύματος! καὶ ἐκρέματο μὴ Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, περιστραπευμένη ἀπὸ τοῦ θεῖου φῶς. Καὶ πλήρης γενόμενος εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν εὕρεσιν τοῦ θεῖου τούτου θησαυροῦ, ἤρχισεν νὰ ψάλλῃ τὸν θεῖον καὶ ἀρχαγγελικὸν ὕμνον, καὶ νὰ δοκιμάζῃ ν' ἀναβῇ ἐπάνω τῆς πεύκης νὰ φθάσῃ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ δένδρον ἦτον ὑψηλόν, καὶ αὐτὸς γέρων καὶ ἀδύνατος, ἀπεφάσισε νὰ μένῃ ἐκεῖ μέχρι τῆς πρωΐας, ἕως οὗ ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα. Ἀφοῦ δὲ ἔγεινεν ἡμέρα, καὶ ἔβλεπε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, ἀναπτεν ἀπὸ τὸν πόθον, καὶ πάλιν ἐδοκίμαζε ν' ἀναβῇ νὰ τὴν κατεβάσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο (ὅπως ἦτον θέλημα τῆς Θεοτόκου νὰ ἔλθῃαι καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, διὰ νὰ γίνωσι κήρυκες τοῦ τοιοῦτου θαύματος, καὶ νὰ μὴ μείνῃ ἀμφιβολία καὶ δυσπιστία). Ὅθεν ἐκλήσας καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Κάστρον ταύτης τῆς νήσου, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοίκουν ὀθωμανοὶ καὶ μερικοὶ πρόκριτοι τῶν ἐντοπίων χριστιανῶν, ὧν πρῶτος καὶ ἀρχηγός ἦτον τότε εἰς Οἰκονόμος, σεμνοπρεπὴς καὶ αἰδέσιμος, Παπὰ Φραγκούλης ὀνόματι· πρὸς τὸν ὅποιον ἐλθὼν ὁ γέρων Συμεὼν, ἀνέφερε τὰ περὶ τοῦ θησαυροῦ ὃν εὗρεν, ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ φωτός, καὶ τοῦ ἐφαντέρωσεν ὅτι εἶναι κρεμασμένη ἡ ἁγία Εἰκὼν εἰς δένδρον, καὶ ὅτι ἐδοκίμασε ν' ἀναβῇ νὰ τὴν κατεβάσῃ, καὶ δὲν ἠδυνήθη.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ αἰδέσιμος ἐκεῖνος Οἰκονόμος, καὶ καταπληγείς ἐπὶ τῷ θαύματι, δούναξε τὸ Ἱερατεῖον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Καθολικοῦ, καὶ ἀφοῦ ἐπύλη Παράκληταις, παραλαβὼν τοὺς Ἱερεῖς καὶ μερικοὺς τῶν Προεστώτων, ὁδοιπορήσαντες, ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, μετὰ τοῦ γέροντος Συμεὼνος, μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, καὶ εὐρόντες τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, ἀνέβη εἰς νεώτερον, ἱερεῖς, Ἰωάννης ὀνόματι, καὶ λαβὼν αὐτὴν μετ' εὐλαβείας πολλῆς, καὶ ἀσπασθέντες αὐτὴν μετὰ δακρύων καὶ πολλῆς κατανύξεως, τὴν ἔφεραν μετὰ ψαλμῶν καὶ ὕμνων εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ γέροντος Συμεὼνος, καὶ καταθέσαντες αὐτὴν εὐλαβῶς, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Κάστρον κηρύττοντες τὸ θαῦμα διὰ τὸ ὅποιον ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἐξέστησαν καὶ ἐχάρησαν, ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ Ὁθωμανοὶ ἀκούσαντες ἐθαύμαζον. Ὁ δὲ εἰρημένος Παπὰ Φραγκούλης μετὰ τῶν Χριστιανῶν, ἀπεφάσισαν νὰ κτίσωσι Μοναστήριον εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου εὗρέθη ἡ ἁγία Εἰκὼν· πλὴν, μὲ τὸ νὰ ᾔῃαι ὁ τόπος εἰς περιωπὴν, καὶ ἤθελε φαίνεσθαι τὸ μοναστήριον πανταχόθεν, διὰ ν' ἀποφύγῃαι τοὺς κινδύνους καὶ τὰς

Σημ. 1) Ἡ εὕρεσις τῆς ἁγίας αὐτῆς Εἰκόνος φαίνεται ὅτι ἐγένετο λίγοντας τοῦ 12. αἰῶνος, περὶ τὸ 1660. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο καὶ ἄλλαι θαυματουργοὶ Εἰκόνες τῆς Θεοτόκου εὐρέθησαν ἀλλαχόθεν καὶ ἰδίως ἡ Παναγία ἡ Προσωπίσσα ἡ ἐν Εὐρετανίᾳ. Τὰ ἔτη δὲ ἐκεῖνα δσώτως ὁμίλησε καὶ ἐν τῇ Μονῇ Δοχειαρίου ἐν ἁγίῳ Ὁρει εἰκὼν Παναγία ἡ Γοργούπηκος, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς Τραπεζῆς ζωγραφισμένη. (Σημ. Α.Μ.)

προσβολὰς τῶν κακῶν ἀνθρώπων, τὸ ἔκτισαν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὅπου εὐρίσκεται σήμερον, συνεργούντες ὅλοι οἱ Χριστιανοί, βοηθοῦντων καὶ τῶν τότε εὐρισκομένων Ὁθωμανῶν, διὰ τὸ θαῦμα αὐτοῦ τῆς εὐρέσεως τῆς ἁγίας Εἰκόνης, εἰς τὸ ὁποῖον Μοναστήριον διαρρίσθη ἡγούμενος ὁ αὐτὸς γέρον Παπᾶ Συμεῶν, ὅστις καὶ ἀφιέρωσεν ὅλα τὰ ὑποστατικά του, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ ἀφιερωτικὸν του ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον σώζεται μέχρι τῆς σήμερον. Ὁ δὲ Οἰκοδόμος Παπᾶ Φραγκούλης, ἔχων ἕνα νέον οἰκίακόν του ὁμοῦλατον, καταγόμενον ἀπὸ τὴν περιφημον χώραν τῆς Ζαγοράς, Δράκειαν ὀνομαζομένην, τὸν ὁποῖον εἶχε μάθῃ τὰ ἱερὰ γράμματα, ἀφ' οὗ τὸν ἐκούρευσε Μοναχόν, προχειρισθέντα εἰς ἱερὰ Παπᾶ Δαμασκογὸν ὀνόματι τὸν ἔβαλε μετὰ τοῦ γέροντος Συμεῶνος εἰς τὸ Μοναστήριον, διὰ τὰ τὸν ἔχον οὗτος συμβοηθὸν εἰς τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Μοναστηρίου τὸν ὁποῖον μετὰ τὴν ἀποβίωσιν του ὁ γέρον Συμεῶν ἀφῆκε διάδοχόν του εἰς τὴν ἡγουμενεῖαν. Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς εὐρέσεως τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης καὶ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Μοναστηρίου.

Πῶς δὲ ὀνομάσθη Εἰκονιστρια αὕτη ἡ ἁγία Εἰκὼν, καὶ αὐτὸ τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Εἰκονιστρίας, οὐδεὶς δύναται ἀκριβῶς νὰ μᾶς πληροφορήσῃ. Ἄλλοι λέγουσι, κατ' ἀρχαίαν δὴθεν παράδοσιν, ὅτι, μετὰ τὸ νὰ ἦτον κρεμαμένη ἡ ἁγία Εἰκὼν ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, καὶ ἐκινεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὅταν εὗρεται αὐτήν, τὴν ὀνόμασαν (Κονιστραν) Εἰκονιστρια καὶ ἄλλοι πάλιν λέγουσιν ὅτι, ἐπειδὴ ἐκινεῖτο τὸ δένδρον καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο πολλὴν καιρὸν πρὸ τοῦ νὰ εὕρεθῇ ἡ ἁγία Εἰκὼν, ὠνόμασαν καὶ τὸν τόπον καὶ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, Κλονιστριαν, καὶ παρὰ φράσιν τῆς λέξεως, Κονιστριαν ὀνομάζουσι. Κατὰ δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην, φαίνεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἰσως ἀπὸ τὸ ἐξαστράπτειν ἐκεῖνο φῶς ὁποῦ τὴν περιέκυκλωνε, καὶ ἔλαμπεν ὡς ἀστὴρ καὶ ὠνομάσθη ἡ Εἰκὼν Ἀστρία, καὶ κατὰ παραφθοράν, Εἰκονιστρια ἡ ὀνομασθῇ οὕτω, δηλαδὴ Εἰκὼν ἥτις ἦλθεν ἀπὸ τὸν Ἰστρον ποταμόν, ἥτοι τὰ Παραδουναβία μέρη, ἰσως ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Εἰκομάχων, καὶ ἦτον διαπεφυλαγμένη, κατὰ θέλειαν οἰκονομίαν, εἰς σκέπην καὶ βοήθειαν ταύτης τῆς νήσου, καὶ πάντων τῶν ἐν ἀπάσῃ τῇ οἰκουμένῃ κατοικούντων Χριστιανῶν, μετὰ τὰ ἅπαντα θαύματα ὁποῦ ἐνεργεῖ ὡς πηγὴ καθ' ἐκάστην ἀένναος.

Εἶναι δὲ αὕτη ἡ ἁγία Εἰκὼν παλαιότητα, πλὴν ὁ χαρακτήρ αὐτῆς λαμπρός, καὶ ἡ σαφὴς ἀσκητικὸς τὸ δὲ σχῆμα, ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ ἄνω ἐξωγραφημένη ἡ ἁγία τῆς Θεοτόκου μορφή, πολλὴν τὸ σίβας καὶ τὸ θαῦμα πνέουσα τοῖς ὁρώσιν. Ὅσα δὲ θαύματα ἐγέναντο παλαιόθεν, καὶ γίνονται ἀεννάως ὑπὸ τῆς θαυματοβούτου ταύτης Εἰκόνης, νὰ τὰ ἀπαριθμήσῃ τις δὲν εἶναι δυνατόν, διότι τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, χωλοὶ περιπατοῦσι, παράλτοι ἐγείρονται, καὶ πλείοντες εὐδοκῶνται, καὶ ναυαγοῦντες διασώζονται καὶ ἐνὶ λόγῳ ἀπὸ πάσης ἀσθενείας καὶ ἀπὸ παντὸς κινδύνου οἱ μετὰ πίστεως ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειάν τῆς ἐλευθεροῦνται καὶ ἰαρυνοῦσι τοῦτο ἐναργεστάτα τὰ ἀφιερώματα, ὅσα βλέπομεν ἀνατεθειμένα χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ ὀφθαλμοὶ δηλονότι καὶ ὦτα, χεῖρες καὶ πόδες, πλοῖα καὶ ἄγκυραι ἀργυρόχρυσα, σημεῖα τῆς εὐχαριστίας τῶν ἐλευθερουμένων ἀπὸ κινδύνων καὶ νόσων καὶ πάντα παρὰ πᾶσι κηρύττοντα τὰ θαυμάσια.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΙΣΤΡΙΑΣ

ΘΑΥΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐς ἀναφέρωμεν ὡς πρῶτον θαῦμα, εἰ καὶ εἶνε ὕστερον κατὰ χρονολογικὴν σειράν, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔδειξεν ἡ ἁγία Εἰκὼν, ὅταν ἠθέλησεν ὁ ἡγούμενος Κύρ Ἀνθίμος, νὰ τὴν δώσῃ εἰς ζωγράφον διὰ νὰ τὴν πλύνῃ. Ἀφ' οὗ εὐρέθη αὕτη ἡ θεόδοτος Εἰκὼν, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ παρῆλθεν ἡ ἡγουμενεῖα τοῦ γέροντος Παπᾶ Συμεῶνος, καὶ ἡ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, Κύρ Δαμασκογίου, ὁ μετ' αὐτοὺς ἡγούμενος, Κύρ Ἀνθίμος, ἠθέλησε νὰ πλύνῃ τὴν σεπτὴν Εἰκόνα, ὡς πεπαλαιωμένην, καὶ νὰ τὴν κάμῃ τάχα λαμπροτέραν. Ὅθεν ἐπειδὴ ἦτον τότε κάποιος ζωγράφος, Ἰωάννης Διδασκαλάκης ὀνομαζόμενος, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτόν, εἰπὼν ὅτι νὰ τὴν πλύνῃ καλῶς, καὶ αὐτὸς θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὸν κόπον του. Ὁ δὲ ζωγράφος παραλαβὼν τὴν Εἰκόνα, τὴν ἐκρέμασεν εἰς τὴν κατοικίαν του, βουλόμενος τὴν ἐρχομένην νὰ βάλῃ χεῖρα εἰς τὸ ἔργον. Ἀλλ' ὅ τ' οὗ θαύματος! εἶδεν εἰς τὸ ὄραμά του ἐκείνην τὴν νύκτα τὴν Παναγίαν Παρθένον, καθὼς εἶναι ἐξωγραφημένη, ὡς μίαν κόρην ἑνδοξον καὶ λαμπράν, καὶ τὸν ἐφοβέριζε δριμύως μετὰ αὐστηρόν λέγουσα: **Τί εἶναι τοῦτο ὁποῦ μελετᾷς νὰ κάμῃς; Μὴ τολμήσῃς καὶ βάλῃς χεῖρα εἰς τὴν Εἰκόνα μου, ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμήν θέλω κόψῃ τὴν ζωὴν σου.** Ὅθεν ἐντρομος γενόμενος ὁ ζωγράφος, ἔστειλε τὴν ἐπαύριον καὶ προσεκάλεσε τὸν ῥηθέντα Ἠγούμενον, καὶ τοῦ διηγῆται τὴν φοβερὰν ὁπτασίαν του, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ πάρῃ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα ἀπὸ τὴν κατοικίαν του μετὰ τιμῆς καὶ εὐλαβείας πολλῆς, καὶ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν Ναόν τῆς, συμβουλευσας αὐτόν, ποτὲ νὰ μὴ τολμήσῃ, μήτε αὐτὸς μήτε οἱ μεταγενέστεροί του, νὰ βάλωσι χεῖρα ζωγράφου ἐπὶ τῆς τιμίας Εἰκόνης. Διὰ τοῦτο ἕως τὴν σήμερον εἶνε ἡ σεπτὴ Εἰκὼν εἰς

τὴν ἰδίαν κατάστασιν ὅπου ἦτον ὅταν εὐρέθῃ, χωρὶς νὰ λάβῃ καμμίαν μεταβολὴν καὶ ἀλλοίωσιν, ὕστερον ἀπὸ τόσον διάστημα χρόνου ἀπὸ τῆς εὐρέσεώς της, ἀλλὰ φαίνεται ἡ αὐτὴ ἀμετάβλητος καὶ ἀναλλοίωτος, ἄσηπτος καὶ ἄφθαρτος, ὡς μέγα τι τῶν θαυμασιῶν πραγμάτων, μένουσα εἰς ἀφθαρσίαν, εἰμὴ μόνον ὅτι φαίνεται ἡ ἀρχαιότης αὐτῆς, ἐμπνέουσα μέγα σέβας εἰς τοὺς ὀρῶντας, καὶ μαρτυροῦσα ὅτι βέβαια ἀπὸ ἐκείνου τὸν καιρὸν, ὅπου ἐβασίλευεν ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ εὐσέβεια, καὶ ἔφθασε καὶ διασώζεται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας τὸ μέγα τοῦτο καὶ θεόπεμπτον κειμήλιον.

Μετέπειτα ὁμοῦς εἰς τῶν προκρίτων τῆς Νήσου, ὀνομαστὸς ἄνθρωπος, Χατζὶ Σταμάτης ὀνόματι, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐκ προδοτικῆς καταγγελίας καὶ συκοφαντίας, φυγὰς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον πλανώμενος, ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειάν της, καὶ ἔταξεν, ἐὰν ἐλευθερωθῇ, νὰ τὴν ἀσημώσῃ. Ὅθεν ἐλευθερωθεὶς καὶ ἐλθὼν κατευόδιον εἰς τὸν τόπον του, ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχασίν του, καθὼς φαίνεται περιηργυρωμένη μέσα εἰς τὴν θήκη, τὴν ὅποιαν αὐτὸς ὁ Χατζὶ Σταμάτης δι' ἐξόδων του κατεσκεύασε, φαινομένης μόνῃς τῆς ἁγίας μορφῆς τοῦ προσώπου καὶ τοσαῦτα περὶ αὐτῆς τῆς τιμίας Εἰκόνης.

ΕΤΕΡΟΝ ΘΑΥΜΑ

Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡγουμενείας τοῦ Κὺρ Παπᾶ Δαμασκηνοῦ, ἐπειδὴ διεδόθη ἡ φήμη τῶν θαυμάτων εἰς ὅλα τὰ πέριξ μέρη, ἤρχοντο πληθεὺς ἀσθενούντων καὶ ἐθεραπεύοντο· ἔφεραν δὲ εἰς τὸ Μοναστήριον ἕνα δυστυχὴ νέον ἀπὸ ἕν χωρίον τῆς Εὐρίπου, Ξηροχώριον ὀνομαζόμενον, ὅστις ἔπασχεν ἀπὸ φοβερὸν δαιμόνιον Πύθωνος, τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ ἀφρίζων μανιωδῶς, θέαμα φοβερὸν τοῖς πᾶσι καὶ δακρύων ἄξιον· καὶ μήτε ἄνθρωποι ἠμποροῦσαν νὰ τὸν βαστάξωσι, μήτε ἀλύσεις, καὶ ἔφευγε καὶ πάντες οἱ ὀρῶντες ἔτρεμον· μόνος δὲ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος ὁ καθηγούμενος Παπᾶ Κὺρ Δαμασκηνός, τὸν ἐταπείνωνε, κτυπῶν αὐτὸν μὲ τὸ ράβδιον του, καὶ εἰς αὐτὸν μόνον ὑπετάσσετο καὶ ἔτρεμε· τὸ χεῖριστον δὲ καὶ γέλως ἄξιον ἦτον ὅπου ἐκεῖνο τὸ πονη-

ρὸν πυθωνικὸν πνεῦμα ἀνεκάλυπτεν ὅλα τὰ μυστήρια τῶν ἀνθρώπων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ τὰ ἐμαρτύρει ὁ δαιμονίων, ὥστε δὲν ἐτόλμα νὰ παρουσιασθῇ τις ἐμπροσθέν του, μήτε ἀνὴρ μήτε γυνή, διότι τοὺς ἐφανέρωνεν ὅλα ὅσα εἶχον κάμῃ, καὶ ἔλεγε καὶ τὰ ὀνόματά των, χωρὶς ἄλλως νὰ τὰ γνωρίζῃ. Μὲ τῶν ἡμερῶν, ἰδὼν μίαν γυναῖκα ἐλθοῦσαν εἰς τὸ Μοναστήριον χάριν προσκυνήσεως τῆς εἰπεν· «Ἀμμή ἐσύ, Λουλούδα, τί ἐγύρευες καὶ ἤλθες ἐδῶ; αὐτὸ εἶνε τὸ βαπτιστικόν σου ὄνομα, καὶ τώρα σὲ λέγουν Καλοειδίτσα.» Καὶ ἀληθῶς ἔτσι ἦτον, ὥστε ἀποροῦσαν ὅλοι καὶ κατεπλήσσοντο.

Μίαν ἡμέραν πάλιν, εἰπεν εἰς τὸν ἡγούμενον Δαμασκηνόν· «Ἡξεύρεις σήμερον τί ἔκαμα; ἐπήγα εἰς τὸ Ξηροχώρι, καὶ ἡῦρα ἕνα Παπᾶ καθόλα εἰς τὸ ζῶόν του, καὶ τὸν ἐγκρέμισα κάτω, καὶ ἔσπασε τὸν πόδα του.» τὸ ὅποιον ἔγεινεν εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὅπου τοὺς εἰπεν ὁ δαιμονίων, καθὼς ὕστερον ἀποδείχθησαν. Ἀφοῦ δὲ αὐτὸς ὁ ἀσθενὴς ἔλαβε τὴν ὑγείαν του, μὲ τὸν καιρὸν ἐχειροτονήθη ἱερομόναχος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Εὐρίπου, παρῆπιδημάσαντος ἐνταῦθα εἰς Σκιάθον. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ τῆς χειροτονίας, ὅταν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐξεφώνησε τὸ «Ἡ θεία χάρις», τότε ἔγεινε μία μεγάλη καὶ φοβερά βροντὴ, ὥστε ἔμειναν ἐκστατικοὶ ὅλοι οἱ εὐρεθέντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐφώναζον τὸ «Κύριε ἐλέησον». Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς ἐξελθὼν μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν εἶπε· «Νὰ ἡξεύρετε, εὐλογημένοι Χριστιανοί, ὅτι αὕτη ἡ βροντὴ οὐ γέγονε δι' αὐτόν, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς, ἵνα πιστεῦσωμεν ὅτι, μετὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐξηλθεν ὅλη ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ, ἥτις ἐκατοίκει ὡς ὑπὸυλος κεκρυμμένη εἰς τὸν χειροτονηθέντα.» Καὶ πάντες ἐθαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον.

ΕΤΕΡΟΝ ΘΑΥΜΑ

Ἄλλος τις, ἐκ τοῦ χωρίου τῆς Ζαγοράς, πάσχων ἀπὸ πονηρὸν δαιμόνιον, ἤλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον, διατρίψας πολλὸν καιρὸν, καὶ ὡς οἱ ἄλλοι ἀσθενεῖς τυγχάνων ἐπιμελείας μετὰ πολλῶν εὐχῶν, πρὸς τὸ ἰαθῆναι· μὴ θέλον ὁμοῦς τὸ ἐν αὐτῷ πονηρὸν πνεῦμα νὰ ἐξέλθῃ, παρώργισε τὸν ὅσιον γέροντα Δαμασκηνὸν κατὰ πολλὰ, ὅστις μεγάλως ἐβλήθετο λυπούμενος τὸν ταλαίπωρον ἐκεῖνον νέον. Θείῳ ζήλῳ δὲ φερόμενος, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Θεόν, ἐπικαλούμενος τὴν θείαν

δύναμιν. Ἐἵτα λέγει εἰς τὸ πονηρὸν πνεῦμα· «Ἐπιτάσσω σοι, πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀκυλεύσαντος τὸν Ἄδην, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἐλευθερώσαντος, ἐξελθε ἀπ' αὐτοῦ, καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν.» Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! τότε μετὰ φόβου καὶ τρόμου πολλοῦ, ἐφώνησε τὸ πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα, διὰ στόματος τοῦ δαιμονιζομένου, λέγον· «Πόθεν νὰ ἔδῳ; πόθεν νὰ ἔδῳ;» Ὁ δὲ γέρων λέγει αὐτῷ· «Ἐξελθε ἐκ τοῦ θυχοῦ τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, καὶ μηδὲν ποιήσῃς αὐτῷ κακόν» καὶ τότε, πολλὰ ταράξας τὸν ἀσθενούντα, ἐξῆλθεν ὁ δαίμων ἐκ τοῦ μικροῦ δακτύλου, καὶ γενόμενος ἐνάεριος, ἔκοψε τὴν κορυφὴν μιᾶς λεύκης ὁποῦ ἦτον ἔξωθεν τοῦ Μοναστηρίου, εἰς σημεῖον τῆς ἐξελάσεως αὐτοῦ, σωφρονισμοῦ δὲ καὶ ἰάσεως τοῦ ἀσθενοῦς, πλὴν καὶ μόνου τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ χειρὸς, ὅστις ἔμεινε ξηρὸς καὶ ἀνενέργητος.

ΕΤΕΡΟΝ ΘΑΥΜΑ

Ἐφεραν ἀπὸ τὸ Τρίκερι εἰς τὰς ἡμέρας μας μίαν κόρην μονογενῆ ἑνὸς προκρίτου, Χατζῆ Νίκου ὀνόματι, ὅλην παράλυτον καὶ βωδὴν, ὁποῦ ἦτον θέαμα ἀξιοδάκρυτον, καὶ τὴν ἐπηγάγαν ἐπὶ κραδβάτου εἰς τὸ Μοναστήριον, εἰς τὸν Ναὸν τῆς Εἰκονιστρίας· διὰ δὲ τῶν παρακλήσεων τῶν ἱερέων τῆς Μονῆς, ἔλαβε τὴν ὑγίαν τῆς εἰς ὅλην γὰς ἡμέρας, καὶ ἀνεχώρησε περιπατοῦσα, ὅπως ἀποπλεύσῃ εἰς Τρίκερι, χαίρουσα καὶ ἀγαλλομένη, μὴ σώζουσα σημεῖόν τι τῆς ἀσθενείας τῆς, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστοῦσα τὴν Κυρίαν Θεοτόκον.

ΕΤΕΡΟΝ ΘΑΥΜΑ

Εἰς Λεβαδεῖαν δὲ μία θυγάτηρ τοῦ περιφήμου ἄρχοντος Κύρ Φίλωνος, ἔπασχεν ἀπὸ θανατηφόρου ἐπιληψίας καὶ ἰατρειὰν οὐδεμίαν εὕρισκον οἱ γονεῖς αὐτῆς, ἀφοῦ ἔκαμαν ἅπειρα ἔξοδα. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, ὁποῦ εἶχον τὸ κοράσιον ἀπηλπισμένον εἰς θάνατον, εὐρεθεὶς ἐκεῖ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἄρχοντος κάποιος ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων τοῦ Ἐηροχώριου, Σισθὸς ὀνόματι, εἶπεν εἰς τὴν ἀρχόντισσαν μητέρα τῆς ἀσθενούσης κόρης, ὅτι «εἰς τὴν Σκίαθον, κυρία, εὕρεσκαται ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν τῆς Κουνίστρας, ἣτις κάμνει ἅπειρα θαύματα,

καὶ ὅταν ἐπικαλεσθῇς τὴν βοήθειάν της, θέλει δώσει τὴν θεραπείαν τῆς θυγατρὸς σου.» Ἡ δὲ ἀρχόντισσα, ἀκούσασα, τοῦτο, εὐθὺς μὲ θερμὰ δάκρυα ἐπεκαλέσθη τὸ ὄνομα τῆς Θεοτόκου· «Παναγία μου, λέγουσα, ἅς προφθάσῃ ἡ χάρις σου, εἰς θεραπείαν τῆς ἀσθενοῦς θυγατρὸς μου, καὶ θέλω προσφέρει δῶρον εἰς τὸν Ναὸν σου τὸ καλλίτερον χρυσοῦφαντον φόρεμά μου», καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἀνέλαβε τὸ θυγάτριόν της, καὶ ἀποκατέστη ὑγιής. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν τῆς θεραπείας προσέφερον ἐκεῖνο τὸ φόρεμα, τὸ ὅποιον φαίνεται ὡς τὴν σήμερον ἱερὸν φελόνιον εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Πολλοὶ δὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οὔτινες ἐφθασαν εἰς μανίαν καὶ φρενοληψίαν, ζητοῦντες νὰ πέσωσιν εἰς κρημνοὺς καὶ εἰς θάλασσαν γυμνούμενοι καὶ λέγοντες λόγια φρενοβλαδῆ, ἄσεμνά τε καὶ ἀναίσχυντα, ἔλαβον τὴν ὑγίαν τῶν, φερόμενοι εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου· τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα, ὡς γνωστὰ ἔδω εἰς ὅλους τοὺς ἐντοπίους, τὰ παρατρέχομεν· καὶ μάλιστα, αὐτοὶ ὅπου ἔπασχον, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ζῶσιν ἔως τὴν σήμερον, ἱματισμένοι καὶ σωφρονούντες, καὶ τὰ θαύματα κηρύττοντες διὰ ζώσης αὐτῶν φωνῆς· εἰς δόξαν τῆς ὑπεργίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου· ἥς ταῖς πρεσβείαις ῥυσθείμεν παντὸς κακοῦ συναντήματος. Ἀμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Φεῦ τῆς καταστάσεως τοῦ γένους ἡμῶν !

Ὁ εὐσεβὴς καὶ φιλόπατρις συγγραφεὺς ἔγραφε ταῦτα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19^{ου} αἰῶνος πολλὰ ἔτη πρὸ τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος.

...μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὑποταγὴν τῶν νήσων τοῦ Ἀγαίου Πελάγους εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς, καὶ τοὺς ἄλλεπαλλήλους πολέμους ὅπου εἶχον οἱ Ὀθωμανοὶ μὲ τὴν Ἀριστοκρατίαν τῆς Βενετίας.

Ἐκ τῆς Γεωγραφίας τοῦ Μελετίου Ἀθηνῶν· «Ἡ Σκιάθος νῆσος, κοινῶς καλεῖται Σκιάθου, εὐρίσκεται μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Θεσσαλίας, ἀντικρὺ τῆς Μογγασίας, τοῦ ἀκρωτηρίου, πλησίον τῆς Σκοπέλου, ἀφισταμένη πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τῆς βορείας ἄκρας τῆς Εὐβοίας 20 μίλια· ἔχει καὶ πόλιν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, γυρίζει μίλια 30· τὴν ὥρισαν οἱ Βενετοὶ ἀπὸ τοῦ 1454 ἕως τοῦ 1538, καὶ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον τὴν ἐκυρίευσαν οἱ Τούρκοι, καὶ πάλιν ἐν ἔτει 1600 τὴν ἐπῆραν οἱ Βενετοὶ, καὶ ἐχάλασαν τὸ καστὲλλο τὸ λεγόμενον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (τὸ σήμερον καλούμενον Μπουρτζι, τέμνον εἰς δύο τὸν μεσημβρινὸν λιμένα.) Εἶναι τιμιμμένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Λαρίσης Μητροπολίτην. Τὴν πόλιν ταύτης τὸ πάλαι, ὁμοῦ μὲ τὴν Πεπάση-θον, τὴν ἐκρήμυνεν ὁ Φίλιππος.»

Τοσαῦτα ὁ Μελέτιος· ἀλλ' οἱ Τούρκοι ἐκυρίευσαν καὶ πάλιν τὴν νῆσον κατὰ τὸν 12^{ον} αἰῶνα, καὶ ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης ἐπικρατήσεως τῶν Τούρκων, συνέβη καὶ ἡ εὐρεσις τῆς θανατοῦργοῦ Εἰκόνας.

... Εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι σήμερον τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου.

Τὸ μέρος εἶνε κατὰ τὴν νοτιοδυτικὴν, τὴν κατάφυτον καὶ πρασινοβολοῦσαν παραθαλάσσιον τῆς νήσου, τὴν ὅποian εἰς εὐσεβὴς ἱερομόναχος πνευματικὸς, κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους διατρέψας ἐκεῖ, ὠνόμασε «γονίαν τοῦ Παραδείσου.» Ἀντικρὺ εἰς δὲ ἡ παραθαλάσσια τὸ Τρίκερι καὶ τὴν Σηπιάδα ἄκραν τοῦ Πηλίου. Τὸ Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου «Παναγία ἡ Κουνίστρα» συνήθως καλούμενον, τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν Εἰσοδίων, πανηγυρίζον τῇ 21 Νοεμβρίου. Εἶνε δὲ καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος θανατοῦργος Εἰκὼν ἐξωγραφημένη οὕτω πως, φέρουσα τὸ πρόσωπον τῆς Παρθένου ὡς νεαρωτάτην παιδίσκη, ἄνευ τοῦ Βρέφους Χριστοῦ, ὡς τριετίζουσαν δάμαλιν, ὅποια εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων.

Προσευχόμενος . . . ἤλθε μία χαρά.

Τὸ τοιοῦτον ἀνακόλουθον σχῆμα εἶνε συνηθέσιον παρὰ τοῖς λογίοις τοῦ Γένους ἡμῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οὐδὲ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς σόλοικον, καὶ δὲν πρέπει οἱ νεώτεροι νὰ ἐπιβάλλωσι χεῖρα, μήτε νὰ ἀλλάζωσι τὸ ὕψος τοῦ συγγραφέως.

... ἐκίνησε καὶ ἤλθεν εἰς τὸ Κάστρον ταύτης τῆς νήσου.

Τὸ Κάστρον τοῦτο εἶνε σήμερον ἐρείπιον, σῶζον μόνον δλίγους εὐπρεπεῖς ναῖκους· κεῖται ἐπὶ θαλασσοπλήκτου γιγαντιαίου βράχου κατὰ τὴν βορείαν ἀκτὴν τῆς νήσου, ἀντικρὺ τὸν Ἀθῶνα, τὴν Χαλκιδικήν, τὸ Πήλιον καὶ τὴν Ὀσσαν. Ἀπέχει ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας δρόμον ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εὐρέθη ἡ Εἰκὼν τῆς Παναγίας. Εἶνε ἀγρία καὶ μεγαλοπρεπὴς τοποθεσία.

... εἰς Οἰκονόμος σεμνοπρεπῆς καὶ αἰδέσιμος, Παπᾶ Φραγκοῦλης ὀνόματι (καὶ παρακάτω) . . . ἀνέβη εἰς νεώτερος ἱερεὺς, Παπᾶ Ἰωάννης ὀνόματι.

Ἐπὶ τοῦ τέμπλου τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Πρέκλας (Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου), εἰς τὸ παλαιὸν Κάστρον, φαίνεται τὸ ὄνομα· «Διὰ δαπάνης καὶ ἐξόδου Ἰωάννου ἱερέως καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ.» Ἐτεῖ 1676.

Ἐπὶ δὲ τοῦ τέμπλου τοῦ Ναοῦ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀναγινώσκεται· «Διὰ δαπάνης Φραγκοῦλης ἱερέως, ἔτει 1695.»

Ἐπεὶ οὖν εἶναι εἰκόσαι ὅτι ὑπῆρξαν δύο Ἰωάννηι πρεσβύτεροι, πάππος καὶ ἑγγονος· ὁ πρῶτος πατήρ, ὁ δεῦτερος υἱὸς τοῦ Παπᾶ Φραγκοῦλης. Ὁ ἐν τῷ κειμένῳ ἀναφερόμενος φαίνεται νὰ εἶνε ὁ δεῦτερος.

... ὠνόμασαν καὶ τὸν τόπον καὶ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, Κλονίστριαν, καὶ παρὰ φράσιν τῆς λέξεως, Κονίστριαν.

Ὁ λαὸς ὀνομάζει Κουνίστριαν ἢ Κουνίστραν· ἀμαθεῖς δὲ κόραι τοῦ λαοῦ ἀφελῶς φαντάζονται μετὰ τρυφερότητος ὅτι ἡ Παναγία εἶχε κούνιαν ἥτοι αἰῶραν, καὶ ἐτέρετο λιχνίζομένη ἐπὶ τοῦ δένδρου.

Ἄλλοι δὲ μὴ θέλουσιν οὕτω ἡ τοποθεσία ἐκαλεῖτο οὕτω, Κουνίστριας, πρὶν εὐρεθῇ ἡ Εἰκὼν, ὁ δὲ πολὺδενδρὸς λόφος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὐρέθη, σχηματίζει δύο κώνους (κούνους) πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ὑψώματος, εἰς τὰς ὧσιν τοῦ ἀνερχομένου ὁδοιπόρου.

... ποτὲ νὰ μὴ τολμήσῃ, μήτε αὐτὸς μήτε οἱ μεταγενέστεροί του, νὰ βάλωσι χεῖρα ζωγράφου ἐπὶ τῆς τιμᾶς Εἰκόνας.

Ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας τοῦ ἡμετέρου συμπατριώτου Διονυσίου Ἐπιφανιάδου περὶ τὸ 1850, ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας ἐξωγραφήθη ἐπὶ ὀθόνης, ἥτις εὐρίσκεται τανῦν

προσηρμοσμένη ἐπὶ τῆς σάνδος, ἐφ' ἧς ἐλάχιστα διακρίνεται πλέον ὁ χαρακτήρ. Ἡ ὁδὸν ἐξωγραφῆθη ἅπαν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ μακαρίτου ἐν Σκοπέλῳ διαμένοντος ζωγράφου, Εὐθυμίου μοναχοῦ τοῦ Ἱμβρίου.

... οὕτε οἱ ἄνθρωποι, οὕτε ἄλυσαις ἠδύναντο γὰρ τὸν κρα-
τήσουν.

Σώζονται ἀκόμη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας τῆς Κωνσταντίας οἱ δύο σιδηροὶ κρῖ-
κοι, εἰς τοὺς ὁποίους προσέδενον δι' ἀλύσεων τοὺς δαιμονιζομένους. Εὐρίσκονται
οὗτοι ἀριστερόθεν, ἐπὶ τῆς στήλης, ἀπέναντι τοῦ Προσκυνηταρίου· πλαγιόθεν ὑπεράνω
τῶν κρῖνων εἶνε ζωγραφημένους ἐπὶ τοῦ τοίχου ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ μὲ τεταμέναι
τὰς πτέρυγας, ἐξήρθη, ὡς γὰρ ἀπειλῇ τοὺς δαίμονας τοὺς ἐμφωλεύοντας εἰς τὴν καρ-
δίαν τῶν δυστυχῶν πασχόντων.

Ἐπιδημειώδεις.—Ἡ πάντιμος καὶ θαυματουργὸς τῆς Κωνσταντίας Εἰκὼν εὐρί-
σκεται τώρα, μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ φερωνύμου Μονυδρίου, εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν
τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῆς πόλεως Σκιάθου. Ἐπὶ τῇ ἐορτῇ δὲ τῶν Εἰσοδίων, τελεῖται
κατ' ἔτος σεμνὴ καὶ κατανυκτικὴ τελετὴ· τὴν παραμονήν, 20 Νοεμβρίου, οἱ ἱερεῖς καὶ
ὁ λαὸς μετὰ ἐξαπτερύγων καὶ λαμπάδων, προπέμπουσι τὴν ἱερὰν Εἰκόνα, ψάλλοντες
Παράκλησιν, εἰς τὴν δυτικὴν ἐσχάτην τῆς πόλεως, ὁπόθεν ὁ ταχθεὶς ἱερεὺς, λαμβά-
νων αὐτὴν ἀπέρχεται μετὰ πολλῶν ἀκολουθούντων προσκυνητῶν εἰς τὸν Ναὸν τῶν
Εἰσοδίων, τῆς φερωνύμου Μονῆς Κωνσταντίας, ὅπου τελεῖται παννύχιος ἀγρυπνία
καὶ Λειτουργία. Ἀπέχει δὲ ἡ Μονὴ αὕτη περὶ τὰς δύο ὥρας ἀπὸ τῆς πόλεως, πρὸς
τὸ μεσημβριονδυτικὸν μέρος, ἀντικρύζουσα, ὡς εἶπομεν, τὸ Τρίκери καὶ τὴν Σηπιάδα
ἄκραν. Τὴν δὲ πρωΐαν, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Λειτουργίας, ὁ λαὸς καὶ πάλιν ὑποδέ-
χεται μετὰ ἱερᾶς πομπῆς τὴν Εἰκόνα ἐπανερχομένην μετὰ τῶν πανηγυριστῶν εἰς
τὴν πόλιν ἐκ τῆς παλαιᾶς κατερειπωμένης Μονῆς. Πολλοὺς δὲ ἁγιασμοὺς καὶ ἰάσεις
ἡ θεία χάρις εἰς τοὺς μετὰ πίστει ἐπικαλουμένους ἐνεργεῖ δι' αὐτῆς τῆς πανσέπτου
Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος· ἧς πρεσβείαις, ἐλεῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεός· Ἀμήν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΙΣΤΡΙΑΝ

ΑΜΑ ΤΕ ΚΑΙ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΑΥΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΩΝ
ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ

Ποιηθεὶς ὑπὸ Α. ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

Ψαλλόμενος ἐν τῷ ἐξοδίῳ, κατὰ τὴν ἱερὰν προπομπὴν τῆς
θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, τὴν τελουμένην τὴν
παραμονὴν τῶν Εἰσοδίων, ὅτε ἡ σεπτὴ Εἰκὼν κομίζεται παν-
δήμῳ εἰς τὴν σεβασμίαν αὐτῆς Μονήν, ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ τῆς
Εὐρέσεως.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τό, Κύριε εἰσάκουσον,
καὶ ψάλλομεν τό, Θεός Κύριος, εἰς Ἦχον δ'. Εἶτα τὰ παρόντα
Τροπάρια.

Ἦχος δ'.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν. (Ζῆτει ἐν τῷ
Ὁρολογίῳ).

Δόξα, τὸ παρόν,

Τῆς Παναχράντου τῇ Εἰκόνι προσπελάσωμεν, οἱ θλίψει
καὶ νόσοις συνεχόμενοι, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες καὶ ἐν στε-
ναγμοῖς· Ἄδς ἡμῖν βοήθειαν Εἰκονίστρια Κόρη· δεῖξον τοῦ ἐλέ-
ους σου, τὴν ἀδάπανον χάριν, ὥστε τὸ πάλαι καὶ σκέπε ἡμᾶς·
σὲ γὰρ Ἀγνὴ πολιοῦχον κεκτήμεθα.

Καὶ νῦν.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε. (Ζήτει ἐν τῷ Ὁρολογίῳ).
Εἶτα τὸν Ν'. ἀναγινώσκωμεν, καὶ ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος
ποιοῦντες τὰ τροπάρια εἰς ε'.

Ὁδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Χοροὺς συγκροτήσαντες μυστικούς, Σκιαθίων παῖδες, συμ-
προπέψωμεν εὐλαβῶς, τῆς Πολιούχου ἡμῶν τὴν Εἰ-
κόνα, τὴν χαριτόβρυτον Εἰκονίστριαν.

Παρθένοι ἐξάρξατε τῆς ὥδης, λαμπαδηφοροῦσαι, τῇ σεπτῇ
ταύτῃ προπομπῇ, τῆς Ἀειπαρθένου Κουνιστρίας, πρὸς
τὰ ἀγαπητὰ αὐτῆς σκηνώματα.

Χοροὶ ἱερέων πανευλαβῶς, νῦν ἀναλαβόντες, τὸν ἀτίμητον
θησαυρόν, τῆς τρισευτυχοῦς ἡμῶν πατρίδος, καινοπρεπῶς
μελωδοῦντες προάγετε.

Οὐκ ἔστι Παρθέne ἄσμα καινόν, ἄλλο ἢ τὸ ἄδειν, τῆς Εἰκό-
νος σου τῆς σεπτῆς, εὑρεσιν τὴν ξένην, καὶ τὰ ξένα ὕμνο-
λογεῖν αὐτῆς τεράστια.

Ὁδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Γηραιὸς ἐρημίτης, ὁ Συμεὼν εὗρέ σε, πρῶτος ἐν τῇ πεύκῃ,
ἀγλαῶς ἐναπαστράπτουσιν, ὡς φῶς τὸ ἀνέσπερον, εἰς τὸν
βουνὸν τὸν δασώδη, Εἰκὼν τῆς Πανάγνου Κόρης, ᾧ Εἰκονί-
στρια.

Θαυμαστῶς αἰωρεῖτο, ἐν τοῖς κλάδοις ἄφθαστος, ἡ Εἰκὼν
τῷ γέροντι οὔσα, ὅστις καὶ ἔδραμε, τῇ κόμῃ φέρων χαράν,
τὴν ἐνθεὸν καὶ κραυγάζων· Δεῦτε ἴδετε μέγιστον θέαμα.

Καὶ λαὸς τε καὶ κληρὸς, ἐκ τοῦ Κάστρου ἔσπευσαν, λαμπα-
δηφοροῦντες, ὑμνοῦντες, καὶ σὲ παρέλαβον, ἐν φόβῳ τε
καὶ χαρᾷ, καὶ ἐναπέθεντο τότε, ἐν τῷ ἱερῷ εὐκτηρίῳ τοῦ
γέροντος.

Τῆς Εἰκόνης σου Κόρη, ἡ θαυμαστὴ εὑρεσις, διαβοηθεῖσα
τοῖς πέριξ, πιστῶν συνήγαγε, Παρθενομῆτορ Ἀγνή, προσ-
κυνητῶν σου πληθύας, αἰτουμένων ἐκάστω τὸ καταθύμιον.

Τί μοι ὕδωρ δροσίζον, ἐν τῷ φλογμῷ καύματος; Τί μοι
αὔρα λεπτή καὶ δρόσος; Ἡ κρινοστάλακτος, μορφὴ σου
Κόρη ἀγνή, πλέον εὐφραίνει καρδίας, τῶν πιστῶν ἀστρά-
πτουσα, χάριν καὶ ἔλεος.

Νῦν κροτήσωμεν χεῖρας, πανδημεὶ Σκιαθιοὶ, ὅτι τὴν αὐτῆς
εὐλογίαν, ἡμῖν κατέπεμψεν, οὐσιωδῶς ἡ Ἀγνή, τὴν
αὐτῆς σεπτὴν Εἰκόνα, χαρισαμένη ἡμῖν, τὴν Εἰκονίστριαν.

Ημᾶς τοὺς εὐλαβῶς κυκλοῦντας, τὴν Εἰκόνα σου Παρθέne
ᾧ Εἰκονίστρια σεπτῇ, διάσωζε πάντοτε· σὺ γὰρ εἶ καὶ
τείχος ἡμῶν καὶ σκέπη.

Βλέψον ἱλαρῶς, ᾧ Παρθέne ἡ κατάκαρπος ἐλαία, ἐφ' ἡμῖν
τοῖς θλιβομένοις, ἡ πάντων πιστῶν, τὰς ψυχὰς φαιδρῶς
ἱλαρύνουσα, καὶ πλήρωσον χαρᾶς ἡμῶν τὴν καρδίαν.

Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς, καὶ ἡμεῖς ψάλλομεν τό, Κύριε
ἐλέησον. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν.

Κάθισμα. Ἦχος β'.

Πταιόντων σὺ εἶ, συγχώρησις Πανάχραντε, δικαίου Κρι-
τοῦ, δυσώπησις ἀνίκητος· διό σοι προσπίπτομεν, ἡμᾶς
τοὺς καθ' ἐκάστην πταίνοντας συγχώρησον, καὶ τὴν ὑγείαν
δίδου τῆς ψυχῆς, καὶ σώματος τὴν ῥῶσιν ᾧ Εἰκονίστρια.

Εἶτα ἐξακολουθεῖ ὁ Κανὼν.
Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Εἰσακήκοε Δέσποινα, ὁ πιστὸς λαὸς σου τὰ σὰ τεράστια, κατενόησε τὴν χάριν σου, καὶ Ναὸν εὐπρεπῇ σοι ἀνήγειρε.

Τυφλοὺς Κόρη ὠμμάτωσας, παρειμένους ὅλως ἄφνω συνέσφιγξας, καὶ χωλοὺς εὐδρόμους ἔδειξας, καὶ ὑγείαν νοσοῦσιν ἀπέδωκας.

Δαιμονῶντας Πανάχρατε, τοῖς αὐτῶν οἰκείοις σὺ ἐναπέδωκας, σφραγισμένους καὶ δοξάζοντας, τὴν ἀπειροδύναμόν σου δύναμιν.

Ασεβῶς ἀποκόψαντα, καὶ ἀφρόνως κλάδον ἀπὸ τῆς πεύκης σου, φρικτῶ θανάτῳ ἐπάταξας, εἰς φόβον τῶν ὁρώντων καὶ αἰσθησιν.¹

Εξαίτουμαι σε Δέσποινα, φώτισον κάμοῦ, τὴν τυφλὴν διάνοιαν, ὅπως ἴδω τὴν ἀσθένειαν, τῆς ψυχῆς μου Κόρη καὶ σωθῆσομαι.

Ῥδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ινα τί ὦ Παρθέने, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου νῦν ἀπώσω ἡμᾶς, καὶ ὀδύνην καὶ θλίψεις τε, ἀνάγκαι τε εὗροσαν Ἀχραντε, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν, τὸ πρῶτόν σου φῶς τὸ τοῦ δάσους, καὶ ὁδοὺς τοῦ Υἱοῦ σου ὁψόμεθα.

Δαιμονῶντα ἰάσω, Πύθωνος δαιμόνιον πάνδεινον ἔχοντα· ἱερέως δ' εἶτα τούτου χειροτονουμένου, ἐν σῶ Ναῶ βροντῇ ἐγεγόνει, ξενήκουστον μέγα τέρας! τελέως τότε ἐξεληθόντος τοῦ δαίμονος.

Σημ 1. Ἴδε ἐν τέλει σημειώσιν μας περὶ τοῦ νεωτέρου θαύματος τούτου.

Αλλον δαίμονα αὐθις, ἄνθρωπον δεινῶς βασανίζοντα Ἀχραντε, φοβερὸν ἐγγίσει φρικτὸν τε θεάσασθαι, ἀπήλασας, τοῦ σοῦ ἡγουμένου, ταῖς προσευχαῖς καὶ ταῖς νηστεαῖς· καὶ ἐξηλθεν ὁ δαίμων ἀπὸ τοῦ ὄνυχος.

Εν κραββάτῳ προσήχθη, ἐκ Τρικέρων Κόρη μογιάλος παράλυτος, ποτὲ τῷ Ναῶ σου, ἐλεεινὸν τοῖς ἅπασιν θέαμα, πίστει τε καὶ πόθῳ, καὶ μεθ' ἡμέρας ἐπανήει, δοξολογοῦσά τε καὶ βαδίζουσα.

Αγαλλέσθωσαν πάντες, οἱ δρυμοὶ τῆς Σκιάθου οἱ παντευλόγητοι, καὶ ἡχῶ τῶν φύλλων, καινοτρόποις ἐν ὕμνοις σκιρτάτωσαν· ὅτι ὡς τρυγὼν τις ἐσκήνωσεν ὑμῶν τοῖς κλάδοις, ἡ Εἰκὼν τῆς Ἀγνῆς ἢ φιλέρημος.
Ῥδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι.

Απαριθμῆσαι οὐδεὶς, τὰ σὰ θαυμάσια δύναται, οὐ λόγοις οὐδὲ γραφῇ, ταῦτα διηγῆσασθαι· ὡς ὄμβρος ἐκχέονται ἀπὸ σοῦ ἀφθόνως, Παναγία Εἰκονίστρια.

Τὶς ὀνομά σου ἡδύ, ἐπεκαλέσατο Ἀχραντε, ἐν θλίψει καὶ δεινοῖς, ἐν ταλαιπωρίαις τε, καὶ πόθῳ οὐκ ἔτυχε, θαυσιλῶς ἐν πᾶσι, Παναγία Εἰκονίστρια.

Τοῖς πλέουσι δεξιός, σὺ Κυβερνήτης γεγένησαι, καὶ ἄγκυρα κραταιά, σὺ τοῖς θαλαττεύουσιν, ἐλπίς ἀκατασχυντος, τῶν ἀπηλπισμένων, Παναγία Εἰκονίστρια.

Διαβληθέντα ποτέ, τῇ ἀρχῇ ἄνδρα περιδοξον, καὶ φεύγοντας τὰ δεινά, καὶ περιπλανώμενον, διέσωσας Δέσποινα, ὅς εὐγνωμονῶν σοι, τὴν Εἰκόνα κατεχρύσωσεν.

Αγγέλων αἱ στρατιαί, τὰς χάριτάς σου θαυμάζουσαι, ὦ Παρθενίας ἀγνόν, ἱερὸν ἀπάνθισμα, εἰς Ναὸν ὀρῶσαι· ὅς νῦν εἰσαγομένην, Χαῖρε Κόρη ἀνεκραύγαζον.

Ἡμᾶς τοὺς εὐλαβῶς, κτλ.

Βλέψον ἱλαρῶς, κτλ. (ἴδε ἐν σελ. 21).

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν,

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Ιωακείμ καὶ τῆς Ἀννης φυτὸν τὸ θεόβλαστον, πανακήρατε
Κόρη, πιστῶν ἱλοστήριον, εἰσαγομένη σήμερον εἰς Ναὸν
τοῦ Θεοῦ, συνεισάγαγε ἔνδον αὐτοῦ, καὶ τὰς δεήσεις ἡμῶν
τῶν θερμῶς δεομένων σου. Ἴδε ἡμῶν τὴν πίστιν, τὴν ὁδύνην
καὶ τὴν θλίψιν, ἡ προσίασις τῶν Χριστιανῶν ἡ ἀκατα-
σχυντος.

Καὶ εὐθύς, Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ Παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστᾷσα Μαριὰμ.

Δόξα. Πάτερ Δόγε Πνεῦμα.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κτλ. καὶ τὸ παρόν.

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τὰ θεῖα ἐλέη σου, μὴ ἀποστρέψῃς Παρθένε, ἀφ' ἡμῶν τῶν
δούλων σου, οἷς ποτε εὐδόκησας τὴν Εἰκόνα σου, τὴν
Εἰκονίστριαν, δῶρον ἀτίμητον, καταπέμψαι θαυματόβρυτον,
κρήνην ἰάσεων, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμύθιον· μεθ' ἧς περ
λιτανεύοντες, νῦν ἐν μετανοίᾳ δεόμεθά σου· Ἀνοιξὸν Παρθένε,
τὰ σπλάγγνα τῶν ἀπείρων οἰκτιρμῶν, καὶ τὰς αἰτήσεις ἐπάκου-
σον, τῶν παρακαλούντων σε.

Ὁ Ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τό, Κύριε ἐλέη-
σον ἱβ'. Μετὰ δὲ τό, Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς, ἀποπληροῦμεν τὸν
Κανόνα.

Ὁδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Λάμπρον τὸ φῶς σου Θεοτόκε, καὶ ἡμῖν τοῖς πόθῳ ἀνυ-
μνοῦσι, τὰ μεγαλεῖά σου νῦν, ὡς ἔλαμψας ἐν πεύκῃ,
φωτίσασα τοῦ γέροντος, Συμεῶνος τὴν καρδίαν.

Ιδὼ καὶ γὰρ Παρθενομήτορ, τὴν ἀνταύγειαν τῆς ἱλαρᾶς μορ-
φῆς σου, ὅτε μου ἡ ψυχὴ, χωρίζεται τοῦ σκήνους, καὶ
λυτρωθῶ τῆς ὄψεως, τῆς ζοφώδους τῶν δαιμόνων.

Πάθη δεινὰ καὶ κλόνους Κόρη, τὴν ἀθλίαν συσπαράσσοντα
ψυχὴν μου, καταμάστιξον νῦν, ὡς πνεύματα πολλάκις,
ἐμάστιξας ἀκάθαρτα, τῶν σωμάτων μαστικτηρᾶς.

Εὐπλοῖαν δίδου μοι Παρθένε, Εἰκονίστρια ἐν τῷδε μου τῷ
βίῳ, ὅπως φθάσω καὶ γὰρ, εἰς ἀκλυστον λιμένα, καὶ γὰρ
πολλάκις ἔσωσας ἐν κινδύνοις τοὺς πλωτῆρας.

Χαίρων ἀνέθετό σε Κόρη, εἰς τὰ Ἅγια ὁ θεὸς Ζαχαρίας,
τὴν σεπτὴν σου δὲ νῦν, Εἰκόνα εἰς Ναόν σου, ἐν δόξῃ
καθιέρωσε, Συμεὼν ὁ ἐρημίτης.

Ὁδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιον.

Παριστάμενοι κύκλῳ σου ἐν πίστει, οἱ τῆς νόσου δεινῶς,
ποντούμενοι τῷ σάλῳ, δεόμεθά σου Κόρη ἐλευθέρωσον,
τῆς ὁδύνης ταύτης, ἵνα σε ὑμῶμεν, τὴν Κεχαριτωμένην.

Τρειτίζουσιν Δάμαλιν τοῦ Νόμου, σὲ παρέστησε γραφεὺς,
τῇ σεπτῇ Εἰκόνι, πάγκαλον βλάστην τῆς Ἀαρωνίδος,
ὑμνουμένης ῥάβδου, ἐν Ναῷ Κυρίου, νῦν εἰσαγομένην.

Τῶν Ἀγγέλων μιμούμενοι τὰς τάξεις, μελωδήσωμεν νῦν,
πρὸς τὴν Παρθένον Κόρη· Θυματήριον χαιρε τὸ πάγχρυ-
σον, ἄνθρακος ἀύλου τε, ἅμα καὶ ἀστέκτου, εὐῶδες χαιρε ῥόδον.

Αλλη βάτος πυρφόρος ἀνεφάνη, ἡ τοῦ δάσους Εἰκονοφόρος σεπτὴ πεύκη· ἐφλέγετο γὰρ καὶ οὐ κατεκαίετο, φλόγα τῆς Εἰκόνης, αὐτῇ ἀναδιδούσης, δρόσῳ κεκραμένην.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Επέστης τῷ ζωγράφῳ νυκτός ποτε, σκοπούμενῳ καθάραι Πανάχραντε, τὴν θαυμαστήν, ταύτην σου Εἰκόνα καὶ γεραράν, ἀμαυρωθεῖσαν χρόνοις τε, καὶ καιροῖς πλὴν θάλλουσαν δαψιλῶς, τῇ θεῇ σου δυνάμει, καὶ εἰπας· Μὴ τολμήσης, χεῖρα βαλεῖν, ἢ θανατώσω σε.

Οπῶς ἡ θεία χάρις σου κραταῖά, Παναγία μου ὦ Εἰκονίστρια, εἰς πᾶσαν γῆν, φθάνει καλουμένη πανευλαβῶς· διὸ καὶ εἰς Λεβάδειαν, ἐπεφάνης ἄρχοντι εὐσεβεῖ, τῷ Φίλῳνι καὶ τούτου, θυγάτριον ἰάσῳ, ἐπιληψία κατεχόμενον.

Εὐφραίνου καὶ ἀγάλλου ὦ Συμεών, τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ καὶ χόρσευ, καὶ γὰρ πολλῷ, σὺ τοῦ Μωϋσέως τῆς παλαιᾶς, ἐφάνης εὐτυχέστερος, ὅτι καὶ προσήγγισας τῇ φλογί, τῆς καιομένης πεύκης, καὶ τὴν σεπτὴν Εἰκόνα, κατηξιώθης ἀγκαλίσσασθαι.

Ημᾶς τοὺς λιτανεύοντάς σοι Ἀγνή, καὶ ἐν δάκρυσιν ὕμνους προσφέροντας, καὶ ἐν ψυχαῖς, νῦν ὀδυνομέναις τὴν κραταῖάν, προσδεχομένους σκέπην σου, πρόφθασον ὡς πάλαι ἀντιλαβοῦ, καὶ ῥῦσαι τῆς ἀνάγκης, τῆς ἐνεστώσης ὅτι, τέκνα ἑσμέν σου Εἰκονίστρια.

Τὸ ἔλεός σου δίδου Μῆτερ Ἀγνή, τῇ νήσῳ τῇδε ἦν καθιγίασας, τῇ ἱερᾷ, ταύτῃ σου Εἰκόνι καὶ κατοικεῖν, ἣν ἤρετίσω Πάναγνε, ἐκ πασῶν τῶν πόλεων καὶ χωρῶν, ὡς ἂν εὐχαριστοῦντες, αἰετὰ ἀρεστά σοι, ἐπιτελῶμεν Εἰκονίστρια.

Νεκρώσιμον

Εν χώρᾳ ζώντων, μόνε Δημιουργέ, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων ἀνάπαυσον, δούλους πιστούς, οὓς τῷ σὺ βουλήματι ἀπὸ γῆς, μετέστησας Ἀθάνατε, πατέρας μητέρας καὶ ἀδελφούς, καὶ τέκνα καὶ οἰκεῖλους, ἡμῶν ταῖς ἰκεσίαις, τῆς πανευπλάγχνου Θεομήτορος.

Καὶ εὐθὺς τό· Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς.

Μετὰ δὲ τοῦτο ψάλλομεν τὰ παρόντα

Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε οἱ τελοῦντες τὴν προπομπήν, τῆς σεπτῆς Εἰκόνης, τῆς Θεόπαιδος Μαριάμ, ταύτην προσκυνοῦντες, ἐν πίστει τε καὶ πόθῳ, ἀντλήσωμεν ὑγείαν, ψυχῆς καὶ σώματος.

Εχοντες Πανάχραντε τὴν σεπτὴν, ταύτην σου Εἰκόνα, ἀπροσμάχητον βοηθόν, πρὸς αὐτὴν ἐν πίστει, προσφεύγοντες ἐν πάσῃ, ἀνάγκῃ τε καὶ θλίψει, παραμυθούμεθα.

Απειρος ἡ δόξα σου πανταχοῦ, τὰ θαυμάσιά σου ὑπερέχοντα πάντα νοῦν, ἔκθαμβον τὸ κάλλος, τῆς ἱλαρᾶς μορφῆς σου, Ἀχραντε Παναγία, ὦ Εἰκονίστρια.

Καθαρθέντες σώματι καὶ ψυχῇ, ὥσπερ αἱ παρθένοι, συμπροπέμψωμεν καὶ ἡμεῖς, λαμπαδηφοροῦντες, ἐν τῷ αὐτῆς τεμένει, τὴν τῆς Ἀγνῆς Εἰκόνα, τὴν Εἰκονίστριαν.

Χάρμα τῆς Σκιάθου καὶ θησαυρός, σὺ ὑπάρχεις ὄντως, πολιούχος Εἰκὼν σεπτὴ, τῆς Ἀειπαρθένου Παιδὸς ἐλπίς καὶ σκέπη, καταφυγὴ καὶ τείχος, ὦ Εἰκονίστρια.

Ιλεως Παρθένε γενοῦ ἡμῖν, τοῖς σὲ Θεοτόκον καὶ κυρίως καὶ ἀληθῶς, καθομολογοῦσι, καὶ ῥῦσαι πάσης βλάβης, καὶ νόσου καὶ κινδύνων, καὶ περιστάσεων.

Δέξασθε τὰ ἄλση καὶ οἱ δρυμοί, οἱ τῆς Κουνιστρίας, ἄρωμάτων ἐν ἐμπνοαῖς, λαλιαῖς πτηνῶν τε, ὑμῶν τὴν ὄρεινόν μου, τὴν λάμψασαν ἐν πεύκῃ, τὴν Εἰκονίστριαν.

Εἶτα τρισάγιον, τὸ Προεόρτιον Ἀπολυτίκιον τῶν Εἰσοδίων, καὶ μνημονεύσας αὐθις ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν ἀπόλυσιν.

Μετ' αὐτὴν δέ, κατὰ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου ψάλλεται τὸ παρὸν Τροπάριον.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάντας τοὺς φρονοῦντάς σε Ἀγνή, ὄντως Θεοτόκον καὶ Πίστει, ἀσπαζομένους ἀεὶ, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα σου, τὴν Εἰκονίστριαν, καὶ τιμῶντας Πανάχραντε, τὴν τῶν Εἰσοδίων, ἐορτὴν τὴν πάντιμον, σῶζε παντοίων δεινῶν, θλίψεων καὶ νόσων ποικίλων, ὅτι σὲ κεκτῆμεθα μόνην, σκέπην καὶ φρουρὸν καὶ καταφύγιον.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς τό, Δι' εὐχῶν.

Ἐγγραφον τῇ συγκαταβάσει τῆς Παναχράντου καὶ κραταιᾷ αὐτῆς ἀντιλήψει ἐν Σκιαθῇ τῇ προσφιλεστάτῃ μοι πατρίδι, τῇ παρακελεύσει ἐὺλαβεστάτων συμπολιτῶν μοι, ἐν ἡμέραις φθίνοντος Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1916.

Τὸ ἐν τῇ σημειώσει τῆς 22 σελίδος ἀναγραφόμενον θαῦμα, εἶνε σύγχρονον ἡμῖν. Ἐγένετο δὲ οὕτω. Εὐλοκόπος τις Βαφίνης καλούμενος ἀποζῶν ἐκ τῆς πωλήσεως ναυπηγησίμου ξυλείας, ὀρεχθεὶς ἕνα θαυμάσιον κλῶνον γηραιᾷς πεύκης ἐν τῷ βουνῷ τῆς Κουνιστρίας, ἀπέκοψε τοῦτον. Ἀλλ' ἀμέσως πεσὼν ἀναίσθητος καὶ ἐμέσας ἄφθονον αἷμα μετηνέχθη εἰς τὸν οἶκόν του, ἔνθα μετὰ μικρὸν ἐξέψυξεν. Ὁ ἀποκοπεὶς κλῶνος ἦτο ἀκριβῶς τῆς πεύκης, ἐν ᾗ εὗρέθη ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας. Ἐκτοτε ὁ ἀπομείνας κορμὸς τῆς ἱερᾶς πεύκης περιεφράχθη διὰ σιδηρῶν κιγκλίδων, κανδήλα δὲ ἀνάπτεται.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ Εἰκονίστριας

(Συντεθεῖσα ὑπὸ Α. ΜΩΡΑΪ ΤΙΔΟΥ)

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τὰς χεῖρας κροτοῦντες ἐν χαρᾷ, οἱ πιστοὶ συνέλθωμεν, καὶ χαριστήρια ἕσματα τῇ Θεομήτορι, καὶ Παρθένῳ κόρῃ πόθῳ ἀναμέλψωμεν, Εἰκόνα γὰρ αὐτῆς ἡμῖν ἐπεμψε, τὴν Εἰκονίστριαν, τεῖχος σκέπην καὶ ὄχύρωμα, καὶ παντοίων δεινῶν ἀπολύτρωσιν. (δὶς).

Χαρὰς ἐπληρώθη μυστικῆς, Συμεὼν ὁ δοῦλός σου, Παρθενομῆτορ Πανάχραντε, ὅτε ἐκλάμπουσαν, φέγγει οὐρανίῳ, τὴν πεύκην ἐώρακε, διὸ ἀναδραμὼν ἐθεάσατο, δῶρον πανέντιμον, ἐν τοῖς κλάδοις τὴν Εἰκόνα σου, τὴν Ἀγίαν, ὑπὲρ ἥλιον ἀστράπτουσαν.

Μεσίτιν καὶ πρέσβιν πρὸς Θεὸν μόνον ἐπιγράφομαι, σὲ Θεοτόκε Πανύμνητε, καὶ διὰ σοῦ θαρρόν, λυτρωθῆναι πάσης, βλάβης καὶ φθορᾶς παθῶν, πρὸς δὲ ἐπιτυχεῖν ἀναπαύσεως, εἰς τὰ οὐράνια, καὶ μακάρια σκηνώματα, ἐν ἡμέρᾳ, τῆς ἀναποδώσεως.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Προκαθαρθείσα τὴν ψυχὴν, τῷ φωτὶ τοῦ Πνεύματος, ὅλον ἐδέξω ἐν γαστρὶ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου ἀφράστως σωματώσασα· ὄνπερ ἰλέωσαι ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει βοῶσί σοι· Σῶσον ἡμᾶς ἐκ θλίψεων καὶ κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως, τοὺς τελοῦντας ἐν ᾧδαῖς χαριστηρίοις νῦν, τὴν ἑορτὴν τὴν ὑπέρολαμπρον, τῆς εὐρέσεως τῆς θείας Εἰκόνος σου, Παρθένε πανύμνητε.

Φῶς ἱλαρόν, Καταξίωσον κ. λ. π.

Εἰς τὸν στίχον Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δεῦτε χαρμονικῶς, τῆς μόνης Θεοτόκου, τὴν ἱερὰν Εἰκόνα, ἐν ἄνθεσιν ᾠμάτων, ἐνθέως καταστρέψωμεν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ κ. λ. π.

Φῶς καὶ ἀναψυχή, καὶ θυμηδία ἅμα, ἡμῶν τῶν Σκιαθίων, ὑπάρχεις Θεοτόκε, Παρθένε Εἰκονίστρια.

Στίχ. Αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται ...

Ανω πρὸς τὸν Βουνόν, ἀνέλθωμεν ἐν ὕμνοις, καὶ ἰδόμεν τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ ποτὲ κατέπτη, εἰκὼν ἢ Εἰκονίστρια.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Φρένας τε καὶ ψυχάς, κεκαθαρμένοι πάντες, τὴν Πάνσεπτον Εἰκόνα, τῆς παναμόμου Κόρης, ἐν φόβῳ ἀσπασώμεθα.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον. Τὸ ἀπολυτίκιον, καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν, καὶ τὴν α' Στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσιῶμεν στίχος ἡ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Σήμερον πιστοὶ συνδράμωμεν, τῆς Παρθένου κόρης, τῷ ναῷ γηθόμενοι, καὶ ᾠσμασιν ἱεροῖς εὐχαριστήσωμεν, τὴν Δέσποιναν καὶ ἀγνήν, καὶ πολιοῦχον ἡμῶν ἀπροσμάχητον. Εἰκόνα γὰρ τὴν αὐτῆς, τὴν Εἰκονίστριαν ἡμῖν δέδωκε, περισέπουσας τὴν νῆσον, καὶ πάντας τοὺς ἄγοντας, ἐν ᾧδαῖς ἐπαγρύπνοις, τὴν ἡμέραν τῆς εὐρέσεως. (δὲς).

Λάμπρις φαινὴ ἐπέλαμψε, καὶ τὴν πεύκην ἄφνω, ἐν φωτὶ κατηύγασεν, Εἰκὼν ὅτε τῆς ἀγνῆς ὥράθῃ ἐκπαγλος, τοῖς κλάδοις ξενοπρεπῶς, λικνιζομένη εἰς θάμβος τοῦ γέροντος, τοῦ πρώτου ἐν τῇ νυκτὶ αὐτὴν ἰδόντος, ὅποτε προσήυχετο, ὃς ἐξεστηκὼς ἐβόα, χαῖρε ἡ ἀκήρατος τοῦ παντάνακτος Νύμφη, Παναγία Εἰκονίστρια.

Δέχου Μαριὰμ τὴν δέησιν, τῶν οἰκτρῶν σου δούλων, τῶν λιτανευόντων σοι, ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ νῦν τῆς εὐρέσεως, Εἰκόνος σου τῆς Σεπτῆς, καὶ τῷ υἱῷ σου ἐκθύμως προσάγαγε, αἰτοῦσα ψυχῆς ἡμῶν, τὴν ῥῶσιν ἅμα τε καὶ τοῦ σώματος, ἵνα κράζωμέν σοι πόθῳ, χαῖρε ἀγλαόμορφε, τοῦ Παντιάνεκτος Νύμφη, Παναγία Εἰκονίστρια.

Ἔτερα στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχ. δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Εδωκας βοήθειαν, ἡμῶν τῇ Νήστῃ Εἰκόνα σου, τὴν σεπτὴν Εἰκονίστριαν, Παρθένη πανάμωμε, καὶ φρουρὸν καὶ σκέπην, κραταῖαν τροστάτιν, τῶν θλιβομένων χαρμονὴν, ἀπηλι-

σμένων τὸ παραμύθιον δι' ὃ κατασπαζόμενοι, ταύτην πιστῶς ἐκβοήσωμεν, ὥς ποτε ὁ Ἀρχάγγελος, χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εδωκας Πανάχραντε, τὴν σὴν εἰκόνα τοῖς δούλοις σου, ἀσφαλὲς περιτείχισμα, ἀσπίδα καὶ θώρακα, καὶ ἄμαχον ῥῦσιν, καὶ φόβητρον μέγα τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, ὠρυομένου οἷάπερ λέοντος, ἡμᾶς δεινῶς καταπιεῖν, ὥσπερ στρουθίον παιζόμενον· διὰ τοῦτο τὴν εὖρεσιν, ταύτης πόθῳ γεραίρομεν.

Εδωκας πανάσπιλε, τὴν σὴν Εἰκόνα τῇ πόλει σου, ἱατρὸν θεοπρόβλητον, δι' ἧς φυγαδεύονται, ἀνιάτων νόσων, ἀνύποιστα πάθη, καὶ λύπη πᾶσα καὶ φθορά, δίκην ἀχλύος ἐξαφανίζεται, δαίμονες ἐκδιώκονται, καὶ οἱ τυφλοὶ ἀναβλέπουσιν, οἱ χωλοὶ δὲ ἐφάλλονται, εὐτεκνοῦσιν αἱ ἄγονοι.

Δόξα καὶ νῦν Ἦχος πλάγ. δ'

Τὺ ἐξείποι Πανάμωμε, ἡ τίς ἐξιχνιάσεις τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη· ἰάματα γὰρ βρούεις ἐκάστοτε, ἐκ παλάμης σου θεουργικῆς, τῷ πιστῷ λαῷ σου, τὰ σὰ ἑλέη πλουσίως παρέχουσα. Καὶ πανταχοῦ προφθάνεις καὶ τοῖς πόρρω τε καὶ τοῖς ἐγγύς, τοῖς ἐν γῇ καὶ θαλάσῃ. Ἐξαρέτως δὲ τὴν σὴν νῆσον περιέπεις πανεύσπλαγγνε, τὴν ἀρρήτῳ λόγῳ, πολιοῦχόν σε πλουτήσασαν.

Φῶς Ἰλαρὸν κ. λ. π. καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῶν Εἰσοδίων.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν ἰδιόμελα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α'

Σταλάξατε τὰ ὄρη τῆς Σκιάθου γλυκασμόν, καὶ ὁ βουνὸς τῆς Κουνιστρίας σκίρτα καὶ χόρρευε, ὅτι ἐν τῇ πεύκῃ σου,

ὡς ὄρνις ἱερά, ἡ Εἰκὼν τῆς Θεόπαιδος, ἐκ τῶν ἀνωθεν, ἀρρήτῳ λόγῳ καταπτᾶσα, ἅπαντα τὸν δρυμὸν Οὐρανίῳ φωτὶ κατηγάλῃσεν. Ἦν περ χαρμονικῶς παραλαβόντες οἱ ἔνοικοι, λαμπαδηφοροῦντες, εἰς τὸ ἐγγὺς ἡσυχαστήριον ἐναπέθεντο, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις αἰνοῦντες τὴν ἀνύμφευτον Νύμφην. Χαῖρε λέγοντες ἡ τριετίζουσα Δάμαλις, ἡ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων ἀνατραφεῖσα· Χαῖρε ἡ Οὐράνιος σκηνὴ τοῦ Βασιλέως τῶν ἀπάντων· Χαῖρε τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον.

Ἦχος β'.

Προκαθαρθείσα τὴν ψυχὴν, τῷ φωτὶ τοῦ Πνεύματος, δλον ἐδέξω ἐν γαστρὶ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, Θεὸν Λόγον ἐν μήτρᾳ σου ἀφράστως σωματώσασα· ὃν περ ἰλέωσαι ἡμῖν τοῖς ἐν πίστει βοῶσί σοι· Σῶσον ἡμᾶς ἐκ θλίψεων καὶ κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως, τοὺς τελοῦντας ἐν ᾧδαῖς χαριστηρίοις νῦν, τὴν ἐορτὴν τὴν ὑπέρλαμπρον, τῆς εὐρέσεως τῆς Θείας Εἰκόνας σου, Παρθένε πανύμνητε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Επιφανείσα Παρθένε, διὰ τῆς θείας Εἰκόνας σου, ρεῖθρα ἰάσεων ἡμῖν ἀναπηγάξεις. Καὶ γὰρ τυφλοῖς τὸ βλέπειν, καὶ κωφοῖς τὴν ἀκοήν, καὶ παρειμένους καὶ χωλοῖς τὴν εὐδρομίαν θαυμαστῶς ἐχορήγησας· δαιμονῶντας ἰάσω, καὶ τοὺς πάθεσιν ἀνιάτοις βεβλημένους, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου ἡλέησας. Διὸ καὶ ἡμᾶς τοὺς τὴν ἐορτὴν τῆς εὐρέσεως τῆς Εἰκόνας σου ἄγοντας, λῦσον τῶν παρενοχλούντων λυπηρῶν, αἰτούμεθά σου Δέσποινα, καὶ τῆς αἰωνίου χαρᾶς ἀξίωσον.

Εἶτα αἱ οὐνήθεις αἰτήσεις κ. λ. π.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α΄.
Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Οἱ τῆς Σκιάθου νῦν παῖδες, πάντες ἀθροίσθητε, καὶ τὴν Παρθένον κόρην, ἀνυμνήσατε πόθῳ, ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ χαρμονικῶς, τὴν Εἰκόνα τὴν Πάνσεπτον, αὐτῆς κυκλοῦντες τῇ αἴγλῃ τῇ θεϊκῇ, τῶν θαυμάτων ἀπαστραπτουσάν.

Στίχ. Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ....

Ος τις Οὐράνιος ὄρνις, κατέπτης ἄνωθεν, ἀπὸ τῶν αἰθερίων, ἐν τοῖς κλάδοις τῆς πεύκης, φωτὶ ἀνυμνῶμένη τῷ θεϊκῷ, καὶ τὴν λόχμην αὐγάσασα, θεῶν ἀκτίνων ἁγίοις μαρμαρυγαῖς, Παναγία Εἰκονίστρια.

Στίχ. Αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται.

Τὸ τῶν θαυμάτων σου φέγγος, ὦ Εἰκονίστρια, τῆς Οἰκουμένης πάσης, τὸ πρόσωπον φωτίζει, οἷα πυρσὸς ἐκλάμπων καὶ δαδουχῶν, τὸς καρδίας τῶν πίστει σοι, προσανεχόντων ἐκάστοτε καὶ θερμῶς, αἰτουμένων τὰ ἑλέη σου.

Δόξα καὶ νῦν Ἦχος δ΄.

Τὴν μόνην Ἀειπαρθένον, τὴν κιβωτὸν τὴν παναγίαν, τὴν σκιαζομένην τῷ θεῷ Πνεύματι, συνελθόντες νῦν εὐφημήσωμεν· Εἰκὼν γὰρ αὐτῆς ἡ καλλίμορφος, ἐκθάμβως καταγλαΐζει ταῖς τῶν θαυμάτων βολαῖς, τὴν νῆσον ἡμῶν, τὴν πλουτήσασαν, ἀσύλητον αὐτὴν καὶ πανέντιμον θησαυρόν. Ἦς ἐν τῇ θεῇ εὐρέσει γηθόμενοι σήμερον, τὸν ὕμνον τὸν Ἀρχαγγελικόν, μελωδικῶς ἀναμέλψωμεν· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ παρέχων ἡμῖν τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον.
Καὶ ψάλλομεν τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Χαρὰν ἡκεῖς φέρουσα, ἡμῖν Πανάχραντε, εἰκὼν τῆς Θεοπαιδὸς ὦ Εἰκονίστρια, τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε· Οὕπερ καὶ περιέπεις, εἰς αἰῶνας αἰώνων, σκέπουσα βοηθοῦσα, καὶ τηροῦσα βοᾶν σοι· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων ὑπάρχεις, Παρθένε ἁγνή.

Δόξα, τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν. Θεοτόκε Παρθένε.

Ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς εὐρέσεως τῆς θαυματουργοῦ τῆς Παναγίας Εἰκόνης καὶ εἰς τὰ θαύματα αὐτῆς.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Εἰς τὸ· Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ γ΄.
Εἶτα τὸ ψαλτήριον. Μετὰ τὴν α΄ σιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄ Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Τῆς πάλαι Κιβωτοῦ, ἐν χαρᾷ προεσκίρτα, Δαβὶδ ὁ μελωδὸς, τῆς ᾠδῆς προεξάρχων, τῆς νέας δὲ Κιβωτοῦ, αἱ νεάνιδες χαίρουσαι, προπορεύονται, λαμπηδοφόροι ἐν δόξῃ, λιτανεύουσαι τὴν σὴν Εἰκόνα Παρθένε, τὴν Εἰκονίστριαν.

Δόξα καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν, Κάθισμα· ἦχος δ' Κατεπλάγη.

Συγκλονεῖται ὁ δρυμός, τῆς Κουνιστρίας ἐν ὧδαῖς, χαριστη-
ρίοις τῶν πιστῶν, λιτανευόντων πανοικεί, ἐν τῇ εὐρέσει
τῆς σῆς Εἰκόνας Παρθένε· εὐώδης ὁ ἀήρ, ἐξηγιασθὴ παιδρῶς,
γαλήνην ἱερὰν πάντες εἰσπνέουσι, καὶ ψαλμικῶς ἀνυμνοῦσι,
τὴν ἄχραντον Θεοτόκον. Ὅρος τὸ πῖον, τετυρωμένον, ὅρος
σὺ εἰ Παντευλόγητε.

Δόξα καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ' Τὸ προσταχθέν.

ΟΜωϋσῆς βάτον ἄφλεκτον ἰδὼν σε, ὅλος ἐν φόβῳ ἡλλοιοῦτο·
Θεοτόκε, Συμεὼν δὲ ὁ γηραιὸς ἀσκητής, προσῆλθέ ποτε
τῇ πεύκῃ, φῶς κατιδὼν, καὶ εὔρε τὴν σὴν Εἰκόνα, ὅλην ὡς
φῶς, ἀγλαῶς ἀπαστράπτουσαν, ἣν περ λαβὼν ἐν χειρὶ, γη-
θόμενος ἐκραύγαζεν· Ὅντως θαῦμα παραδόξον.

Δόξα καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε.

Τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ἀναστᾶσα Μαριάμ. Ὁ Ν'

Δόξα. Ταῖς τῆς Παναχράντου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἶτα τὸ Στιχηρόν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον, τὰ ὅρη τῆς Σκιάθου, χαρᾷ συσσεύονται· σήμερον
ἀγαλλίασιν, οἱ βουνοὶ περιζώννυνται· ἦλθε γὰρ ἀρῶν τῶν
τρόπων ἡ Θεόπαις Μαριάμ, διὰ τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Εἰκόνας, οἷα περ
τρυγῶν φιλέρημος· καὶ ὕμνοι μελωδιῶν ἀντηχοῦσι γλυκύφθογ-

γοί· Ὡδε κατοικήσω, ὅτι ἡρετισάμην αὐτήν, καὶ τοὺς πτω-
χοὺς αὐτῆς χορτάσω ἄρτων. Ναὶ ὦ Παντάνασσα Μητροπάρ-
θενε, μὴ ἀποστῆς ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'.

Καὶ εὐθὺς οἱ Κανόνες'.

Ὁ Κανὼν πρῶτον τῶν Εἰσοδίων ὁ εἰς·

εἶτα ὁ παρὼν τῆς Εὐρέσεως· Ἦχος δ'.

Ὡδὴ α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὴν χάριν σου δίδου μοι, Παρθενομήτηρ Πανάχραντε, ἡ
μόνη ὑπάρχουσα χαρίτων ἔμπλεως, ὡς τὴν εὔρεσιν, ὑ-
μνήσω σῆς Εἰκόνας, καὶ ἔσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

Εφάνης τῷ γέροντι, ὡς φῶς ἐν πεύκῃ οὐράνιον, αὐγάζον
τὴν φάραγγα τοῦ ὅρους Ἀχραντε, ὁ δ' ἀνδραμῶν,
κατεῖδε σὴν Εἰκόνα, ὃ θαῦμα ἐξαίσιον ἐναπαστράπτουσαν.

Καὶ κληρὸς καὶ ἄρχοντες, ἄνδρες γυναῖκες συνέδραμον,
λαμπάδας βαστάζοντες καὶ θυμιάματα, καὶ παρέλα-
βον σεπταῖς ἐν μελωδίαις, Εἰκόνα τὴν πάντιμον τὴν Εἰκονί-
στιαν.

Τὸ εἶδός σου Ἀχραντε, πᾶσαν ἐκπλήττει διάνοιαν, γαλή-
νην τὴν ἔνθεον ἡ θεία σου μορφή, ταῖς τῶν εὐσεβῶν,
καρδίαις ἐνσταλάζει, ψυχὴν κατευφραίνει δὲ ὄμμα τὸ εὐ-
σπλαγχνον.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

Σημ. 1. Εἶχον ὁρίσει κατὰ πρῶτον νὰ ψάλλεται ἡ παρούσα Ἀκολουθία τῇ
23 τοῦ Νοεμβρίου, ἐν τοῖς μεθεόρτοις τῶν Εἰσοδίων. Ἀλλ' εἶτα διὰ λόγους τοπι-
κοὺς ὠρίσθη νὰ ψάλλεται αὕτη ἀρχὰς Ἰουλίου, ὡς διατάσσεται ἐν τῷ Τυπικῷ,
ὅπερ παραθέτομεν εἰς τὸ τέλος.

ᾠδ. γ' Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ελέους τὴν χάριν σου Παρθένε, καὶ σκέπης ἰσχὺν τὴν κραταίαν, οὐ σιωπῶμεν πάποτε, κηρύττομεν τοῖς πέ-
ρασιν, ὅτι κινδύνων ἔσωσας, πολλῶν ἡμᾶς Εἰκονίστρια.

Κωφοῖς τὸ ἀκούειν ἔχαρίσω, τυφλοῖς δὲ τὸ βλέπειν καὶ
χωλοῖς, τὴν εὐδρομίαν Πάναγνε, τοὺς παρειμένους
ἔσφιγξας, δαίμονας ἀπεδίωξας, καὶ τοὺς ἀλάλους ἰάτρευσας.

Καὶ γῆ τε καὶ θάλασσα κηρύττει, τὰ σὰ μεγαλεῖα ἐν χα-
ρᾷ, ὑμνεῖ τε καὶ δοξάζει σε, ὁ σύμπας κόσμος Ἄχραντε,
καὶ στόματι καὶ πνεύματι, χρεωστικῶς μεγαλύνων σε.

Φωτὸς σου μαρμαρυγαῖς Παρθένε, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦν-
τας εὐσεβῶς, φωτοειδεῖς ἀπέργασαι, ψυχῆς αὐτῶν
τὰ ὅμματα, θεουργικῶς αὐγάζουσα, λαμπὰς Κυρίου ὁλόφωτε.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κάθισμα. Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς σεπτῆς Εἰκόνος σου, ἐν τῇ εὐρέσει, ἐορτὴν χαρμό-
συνον, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοί, εὐσεβοφρόνως βοήσω-
μεν· Χαῖρε Παρθένε, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Δόξα καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

ᾠδ. δ' Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Πύλη τοῦ φωτὸς τοῦ ζωαρχικοῦ, πύλας μετανοίας ὑπά-
νοιξον, τῇ ταπεινῇ μου, Παναμώμητε ψυχῇ, ὅπως τὴν
πύλιν εὐροιμι τὴν εἰς Βασιλείαν εἰσάγουσαν.

Ενθα ἡ Εἰκὼν σου Μῆτερ ἀγνή, πάλαι ἀνευρέθη περι-
κλυτος, ναὸς ἠγέρθη καὶ ὑπέρχαλος μονή, ἐξ ἧς προή-
ξεί ἀπαυστα, ποταμὸς Χρυσοῦρός ἰάσεων.

Τῶν ἀπηλπισμένων μόνη ἐλπίς, τῶν πολεμουμένων βοή-
θεια, ἰσχὺς καὶ σκέπη σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, διὸ καὶ σοὶ
προσπίπτομεν, ἐν ἀνάγκαις τοῦ βίου Πανάχραντε.

Αλλον παραστάτην Μῆτερ ἀγνή, πρὸς Θεὸν ἡ μεσίτην
πανεύσπλαγγνον, οὐκ εὐποροῦμεν, εἰμὴ σὲ διὸ θεο-
μῶς, λιτάζομέν σοι κράζοντες, μὴ ἡμᾶς καταισχύνῃς τοὺς δού-
λους σου.

Καταβασία. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης.

ᾠδ. ε' Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Επέστης ὁράματι, σὺ τῷ ζωγράφῳ Ἄχραντε, τὴν θείαν
εἰκόνα σου ποθοῦντι, ἀποκαθᾶραι, ἀμαυρωθεῖσάν ποτε,
καὶ εἰπας θανάτῳ σε βαλῶ, εἰς ἀπάντων ἐκκληξιν, εἰ τελέσοις
τὸ τόλμημα.

Διέσωσες ἄρχοντα, τῆς νήσου διωκόμενον, ὃς ἀποδιδούς
πιστῶς τὴν χάριν, τὴν ἱεράν σου Εἰκόνα πάση σπουδῇ,
καὶ πάση δαπάνῃ εὐμαρῶς, ὅλην κατεchrύσωσεν, ὡς ὁρᾶται
τὴν σήμερον.

Δαιμόνιον πύθωνος, ἀπὸ τινος ἐδίωξας, δεινόν τε καὶ κρα-
ταῖον ἰσχύϊ, οὐ ἱερέως εἶτα ἐν τῷ σῶ ναῷ, χειροθετουμέ-
νου ὡς βροντῇ, βαρυτάτῃ ἤχησεν, ἡ τελεία φυγὴ τοῦ ἀλά-
στορος.

Τὸν κράββατον ἤγειρεν, ἡ κόρη ἡ ταλαίπωρος, παρειμένη
τε καὶ μογιλάλος, ἐξερχομένη δ' ἐκ τοῦ ναοῦ σου Ἀγνή,
στεῖρόν βηματίζουσα ποδί, ἐνθους ἀνεκραύγαζε, χαριστήριον
αἶνεσιν.

Καταβασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης

ᾠδ. 5' Τὴν θεῖαν ταύτην.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν τῆς
εὐρέσεως, σεπτῆς Εἰκόνοσ σου, δεῦτε τὰς χεῖρας κρο-
τήσωμεν, καὶ ἐν χαρᾷ ψαλμικῶς ἀλαλάξωμεν.

Οὐκ ἔστιν ἀπαριθμήσασθαι, τὰ σὰ ὧ Εἰκονίστρια θαύμα-
τα, ὡς ὑπερβαίνοντα, τὴν τῶν ἀστέρων δλότητα, καὶ
τὴν τῆς παραλίας ψάμμον τὴν ἄμετρον.

Παράδεισος θεοφύτευτος, ὑπάρχει ὁ ναὸς σου Πανά-
χραντε, ἐν ᾧ ὡς ξύλον ζωῆς, ἡ σὴ Εἰκὼν ἀνατέθηλεν,
ἐξ ἧς ζωὴν πνευματικὴν δρεπόμεθα.

Χαῖρε Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις, τῆς Εὐας χαῖρε ἡ ἀπολύτρω-
σις, χαῖρε ἡ ἄφεσις, τῆς κατακρίσεως Ἀχραντε, καὶ
ἡ εὐλογία τοῦ βροτείου φυράματος.

Καταβασία. Σπλάγχων Ἰωνᾶν.

Τὸ Κοντάκιον Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Η πολυύμνητος Εἰκὼν τῆς Παρθένου, ἐν διαχρυσῷ καὶ
ἀχράντῳ ἐσθῆτι, πεποικιμένη οἷα παῖς Βασιλική,
ἤλθε νῦν ἐπέφανεν, ὡς λαμπρὸς ἑωσφόρος, ἅπαντας αὐγά-
ζουσα, ταῖς βολαῖς τῶν θαυμάτων, τοὺς πρὸς αὐτὴν βοῶν-
τας ἐκ ψυχῆς. Χαῖρε ἡ δόξα τῆς νήσου ἡμῶν Εἰκονίστρια.

Ὁ Οἶκος

Τὴν ἀπειροδύναμον χάριν σου αἰτοῦμαι, Πανάχραντε Δέ-
σποινα, ὅπως λόγῳ κηρύξω ἅπασιν τὰ σὰ μεγαλεῖα, δι' ὧν
ἐκάστοτε τοὺς πιστοὺς σου δούλους παραμυθῇ ἡ ὄντως Μή-
τηρ τῆς παραμυθίας. Ἦ τις καὶ τὴν σήμερον ἡμέραν εὐδόκησας,
ἐν τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, καταπέμψασθαι εἰς τὴν νῆσον ἡμῶν τὴν
πανθαύμαστον καὶ κρινοστάλακτον Εἰκόνα σου, ἐν τῇ πεύκῃ
τοῦ ὄρους ὡς ἐν θρόνῳ πυριμόρφῳ ἐνιδρυμένην, καὶ φαιναῖς
ἀκτινοβολαῖς ἅπαντα τὸν σύνδενδρον ἐκείνον χῶρον καταυγά-
σασαν ἤν περ ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἀναλαβόντες οἱ ἔνοικοι εἰς τὸ
ἐκεῖ ἡσυχαστήριον τοῦ γηραιοῦ Συμεῶν, τοῦ πρώτου τὸ τερά-
στιον ἰδόντος, ἐναπέθεντο κραυγάζοντες. Χαῖρε ἡ δόξα τῆς νή-
σου ἡμῶν Εἰκονίστρια.

Τὸ Συναξάριον.

Τῇ 23 Νοεμβρίου ἐορτάζομεν τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐρέσεως
τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνοσ τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ Δεσποί-
νης ἡμῶν, ἐν τινι ὄρει τῆς Σκιάθου εὐρεθείσης, ἐν τοῖς κλά-
δοις πεύκης, φωτὶ καταυγαζομένης καὶ τὸ δάσος ἅπαν φωτα-
γωγούσης.

Στίχοι

- Ἐκ κλάδων πεύκης σεπτὴ Εἰκὼν κρεμάται
Τῆς τετοκυίας τὸν κρεμασθέντα ξύλῳ.
- Ἐν τρισολβίοις ἡ νῆσος τῆς Σκιάθου,
Εἰς κατοικίαν ἦν Μήτηρ Θεοῦ Λόγου
Νῦν παραδόξως ἡρετίσατο μόνην'.

Ταῖς τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου μητρι-
καῖς ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Σημ. 1. Οἱ στίχοι ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ μουσοτραφοῦς καὶ ἀγαν ζηλωτοῦ
Οἰκονόμου τῆς Σκιάθου, τοῦ ἱερέως κυρ. Γεωργίου Ῥήγα.

Ῥδ. ζ' Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Χείρας ἅπαντες, κροτήσωμεν γηθόμενοι, ὁ τῆς Σκιάθου λαός, πτωχοί τε καὶ πλούσιοι, κληρὸς καὶ ἄρχοντες, ἀνακράζοντες· Εὐλογημένη Δέσποινα, σὺ ἡμῶν ἡ σωτηρία.

Δεῦτε ἴδετε, πάντες λαοὶ θαυμάσατε, τὴν πρὸς ἡμᾶς τῆς Ἀγνῆς, συμπάθειαν ἁρόρητον, καὶ χάριν ἄφραστον, ὅτι ἔπεμψε, πρὸς τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν, κραταίαν παραμυθίαν.

Ικετεύομεν, οἱ δοῦλοί σου Πανάχραντε, σὲ τὴν Πανεύσπλαγχνον, μὴ ὑπερίδῃς ἡμᾶς, δεινῶς κινδυνεύοντας ἐν ὧρα θλίψεων, ἀλλ' ἐμφάνηθι καὶ λάμπει τῆς Εἰκόνοσ σου, ἐξελοῦ τῆς τυραννίδος.

Υπερθαύμαστος, ἡ δύναμίς σου Ἀχραντε· καὶ γὰρ προφθάνεις αἰεὶ, πρὸς πάντα καλοῦντά σε, ἀπὸ βαθέων ψυχῆς, τὸν μὲν σφύζουσα, ἀπὸ θανάτου ἄλλον δὲ, ἀπὸ νόσου ἀνιάτου.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα.

Ῥδ. Η' Παῖδας εὐαγεῖς.

Κύκλω τῆς Εἰκόνοσ σου Παρθένε, ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμέρᾳ τῆς εὐρέσεως, οἱ παντοίοις πάθει, νόσοις τε καὶ θλίψεσιν, ἀθλίως χειμαζόμενοι, χοροὺς στησάμενοι, αἰτούμεθα Παρθένε τὴν λύσιν, σὲ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πηγή ἡ ἀκένωτος ὑπάρχει, Παρθένε ὁ θεὸς σου ὄντως Ναός, βρούσσα θαυμάσια, παύουσα νοσήματα, δαίμονας φυγαδεύουσα, στειρώσεις λύουσα, τῶν πίστει σοὶ καὶ πόθῳ βοώντων. Σὲ ὑπερυψοῦμεν ὦ Κεχαριτωμένη.

Ως πάλαι τυφλώτιοντα ἴασω, ἐν δάκρυσιν προσπεσόντα τῇ Εἰκόνι σου, οὕτω ἱκετεύω σε, πόθῳ τῆς καρδίας μου, τὸν τυφλωθέντα ἑώτισον, ἐμῆς ψυχῆς ὀφθαλμόν, τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν ὡς ἐγώ, εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, τῆς ἁνν δόξης.

Σὲ πρὸς τὸν Χριστὸν στερόδῳ μεσίτην, προβάλλομαι Παναγία Εἰκονίστρια, ὅπως ὑπερίδῃς μεν, τὰ βερέα πταίσματα, τὴν ὥραν τῆς ἐτάσεως ἅπερ ἐξήμαρτον, ἐν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ Παρθένε, γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ λυπῶν τὸν εὐεργέτην.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυοῦς

Ῥδ. θ' Ἀπας γηγενῆς

Ασώμεν πιστοί, καινὸν ἔσμα σήμερον τῇ Θεομήτορι, καὶ πανηγυρίσωμεν, χοροὺς κροτοῦντες ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ, ἐν ᾧ τελοῦνται ἅπειρα ξένα τεράστια, πρὸς τοὺς πίστει, τούτῳ καταφεύγοντας, καὶ αἰτοῦντας αὐτῆς τὴν ἀντίληψιν.

Ιδε φῶταυγῆς, ἡμέρα χαρμόσυνος ἡμῖν ἐπέλαμψεν, ὥραι· Ἰσομένη δὲ, τοῖς τῶν χαρίτων εὐχρόοις ἀνθεσιν, τῆς θαυμαστῆς Εἰκόνοσ σου, Κόρης Θεόπαιδος, ἣν ὑμνοῦντες, πόθῳ μεγαλύνωμεν, τὴν τὴν νῆσον ἡμῶν μεγαλύνουσαν.

Κλῖνον καὶ ἡμῖν, τὸ οὖς σου τὸ εὐσπλαγχνον, καὶ οἰκτρὰν δέησιν, Δέσποινα ἐπόκουσον, ἣν περ ἱκέται πιστοὶ προσφέρομεν, τῇ κραταίᾳ δυνάμει σου, καὶ ῥῦσαι Ἀχραντε,

τὴν σὴν πόλιν, λιμοῦ λοιμοῦ καὶ σεισμοῦ, καταιγίδος καὶ πάσης κακώσεως.

Δέχου παρ' ἐμοῦ, τοὺς ὕμνους Πανάμωμε οὐσύνῃ προσφέρω σοι, ὡς τινα ψελλίσματα, ἀπόρου γλώττης, ἀλλ' ἐκ καρδίας θερμῆς, καὶ τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ μου, φθάσασα δίδωξον, τελωνείων, τὴν δεινὴν ἐνόχλησιν, καὶ πρὸς θείας ἐπαύλεις διάσωσον.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σκιρτήσωμεν, χορεύσωμεν, ἐν εὐφροσύνῃ σήμερον, καὶ ψαλμικῶς τῷ Κυρίῳ ᾄσωμεν ᾠσματα ξένα· καὶ γὰρ ὡς φῶς ἐπέλαμψεν, ἐν πεύκῃ ἀστραπόμορφος, Εἰκὼν ἡ τῆς Θεόπαιδος, ξένῃ τῷ τρόπῳ ἐλθοῦσα, ἡμῶν φρουρός τε καὶ φύλαξ (δὶς).

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι

Τῇ εὐρέσει σου Πάνσεπτε, Εἰκονίστρια ἅπασα, Ἐκκλησία χαίρουσα ὠραῖζεται, καὶ ἡ μικρὰ Νῆσος Σκιάθος, ἐν σοὶ μεγαλύνεται, ἀνυμνοῦσά σε πιστῶς, Θεοτόκε Ἀνύμφευτε, Χαῖρε λέγουσα, τὸ ἐμὸν ἐγκαλλώπισμα καὶ κλέος, ἡ βοήθεια καὶ σκέπη, καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

Τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς πόρρωθι, τὰς ἰάσεις παρέχουσα, Παναγία Δέσποινα Εἰκονίστρια, πᾶσαν τὴν Εὐβοίαν ἐπλησας, τῆς Δόξης σου Ἀχραντε, καὶ τὴν γῆν τῶν Θετταλῶν, τῶν Τρικέρων τὴν ἑκτασιν, εἰς Λεβάδειαν, ἐπεφάνης καὶ Ἀρχοντος τὴν παῖδα, ἐθεράπευσας ἀθλίως, ὑπὸ τοῦ δαίμονος πάσχουσαν.

Ριπιζόμενον πάντοτε, τῆς κακίας τῷ λαίλαπι, λογισμὸν μου Δέσποινα ἐπιστήριξον, καὶ συμπτωμάτων ἐξάρπασον, δεινῶς τὴν ταλαίπωρον συμπνιγόντων μου ψυχὴν, ἵνα Κόρη Πανάμωμε μεγαλύνω σε, τὸ παλάτιον τοῦ Παμβασιλέως, τῆς Τριάδος τε τὸν οἶκον, καὶ τῆς Σκιαθοῦ τὸ καύχημα.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἡ τῆς εὐρέσεως Εἰκόνης σου τῆς σε. Πιτῆς. Ἀγαλλιᾶσθε λαοί. Ἴδου γὰρ πρὸ ἡμῶν ἀνάκειται ἡ ὠραιόμορφος Παρθένος, οἷα τριερίζουσα δάμαλις, ὅλη καλὴ καὶ ἄμωμος· Ἰλαρῇ τῷ βλέμματι ὁρῶσα τὸν πιστὸν αὐτῆς λαόν, οὗ τὴν Νῆσον, εἰς ἑαυτῆς κατοίκησιν ἡρετίσματο, σκέπουσα αὐτὴν καὶ λυτρουμένη ἀπὸ πάσης περιστάσεως. Πρὸς αὐτὴν οὖν ἀνακράξωμεν· Παναγία Εἰκονίστρια, μὴ παύσῃ φωτίζουσα ἡμᾶς, φωτισμῷ γνώσεως καὶ εὐσεβείας, ὅπως ἀκυμάντως διαπλεύσαντες, τὸ τῆς ζωῆς μέγα πέλαγος, καταντήσωμεν εἰς τὴν Βασιλείαν τὴν Οὐράνιον.

Δοξολογία Μεγάλη

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά· καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ψδ. γ' καὶ ε' Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῶν Εἰσοδίων. Εἰς τὸ Ἐξαίρετως Ἀξιόνομον Κοινωνικὸν Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι. Εἰς δὲ τὰ Δίπτυχα ψάλλομεν ἐν ἑκ τῶν Μεγαλυναρίων τοῦ Παράκλητικοῦ Κανόνα.

ΤΥΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΛΙΤΑΝΕΙΑΣ

Ἡ λιτανεὶα τῆς ἁγίας Εἰκόνης κατὰ τὴν Παραμονὴν τῶν Εἰσοδίων τελεῖται ὡς ἑξῆς. Τῇ 19 τοῦ μηνὸς Νομβρίου, ὁ ἱερεὺς τοῦ Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, παραλαβὼν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα Παναγίας Εἰκονιστρίας, μεταφέρει αὐτήν, ἀνεκτινὸς πομπῆς, βραστάζων ἅμα καὶ φανάριον ἐκ τῶν συνήθων κρεμα-

στῶν, εἰς τὸν Ναὸν Παναγίας Λημνιάς, καὶ τοποθετεῖ αὐτὴν ἐπὶ τετραποδίου ἐν μέσῳ τοῦ Ναοῦ. Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς Παραμονῆς, περὶ τὴν μεσημβρίαν, κρουομένων τῶν κωδῶνων συναθροίζονται ἐν τῷ Ναῷ ἱερεῖς καὶ λαός, ἵνα παρακολουθήσωσι τὴν Λιτανεΐαν. Ἀφοῦ δὲ ἐτοιμασθῶσιν οἱ ἱερεῖς καὶ ἀναφθῶσιν οἱ πολυέλαιοι, ἄρχεται ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους. Μετὰ δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, ἀρχομένης τῆς ζ'. ᾠδῆς τοῦ Κανόνος, ὁ ταχθεὶς ἱερεὺς, ἀναλαβὼν τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα, καὶ προηγουμένων τῶν ἱερῶν Λαβάρων, τῶν Φανῶν καὶ τῶν Ἐξαπτερύγων, καὶ τῶν ἱεροψαλτῶν, προεξάρχει τῆς Λιτανείας ἀκολουθοῦντος τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ. Ἡ Λιτανεΐα προβαίνει δι' ὁμαλῆς ὁδοῦ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς πόλεως παρὰ τὸ Νεκροταφεῖον, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ἐκεῖ συμπληρουμένου τοῦ Κανόνος γίνεται Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις. Ἀφοῦ δὲ ἀσπασθῶσι τὴν Ἱερὰν Εἰκόνα πάντες, ἀναλαμβάνει αὐτὴν ὁ ταχθεὶς ἱερεὺς καὶ μεταφέρει εἰς τὴν παλαιὰν Μονὴν αὐτῆς, παρακολουθούντων καὶ πολλῶν ἐκ τοῦ λαοῦ, ἐνθα τελεῖται Ἀγρυπνία καὶ Λειτουργία. Τῇ ἐπαύριον δὲ, κατ' αὐτὴν τὴν ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων, ἡ Ἱερὰ Εἰκὼν ἐπαναφέρεται λίαν πρῶτ' εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν αὐτὴν πλατεῖαν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐνθα ἀναμένων ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς ὑποδέχονται αὐτὴν ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις. Ἀφοῦ δὲ διὰ μακρᾶς Λιτανείας περιέλθῃ ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν ἅπασαν σχεδὸν τὴν πόλιν, περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπανακομίζεται πάλιν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἱερarchῶν, τοποθετουμένη εἰς τὸ χρυσοῦν αὐτῆς Κουδούκιον.

ΤΥΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς εὐρέσεως τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης Παναγίας Εἰκονιστρίας. Ὑαλλομένης τῇ Κυρικῇ τῇ συμπιπτούσῃ ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 8ης Ἰουλίου.

Τῷ Σαββάτῳ ἐσπέρως ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ εἰς τό, Κύριε ἐκέκρξα, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Θεοτόκου, δευτεροῦντες τὸ α'. Τὰς χεῖρας κροτοῦντες ἐν χαρᾷ. Δόξα, καὶ νῦν, Προκαθαρθεῖσα τὴν ψυχὴν. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τό, Καταξίωσον. Εἰς τὸν Στίχον ψάλλομεν πρῶτον τὸ Στιχη-

ρὸν Ἀναστάσιμον τῶν Ἀποστίχων τοῦ τυχόντος Ἦχου· εἶτα τὰ Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς· Δεῦτε χαρμονικῶς, μετὰ τῶν στίχων, α) Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν, β) Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ, γ) Αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται. Δόξα καὶ νῦν, ὕμνοιον, Φρένας τε καὶ ψυχάς. Τὸ Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ Ἦχου, Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ ἀρχόμεθα τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου· μετὰ δὲ τό, Πιστεύω, ψάλλομεν τὸν Τριαδικὸν Κανόνα τοῦ Ἦχου, καὶ τὰ συνήθη Τριαδικὰ μεγαλυνάρια. Εἶτα Τρισάγιον, Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς καὶ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ Ἀποδείπνου, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προομιτικὸν στιχολογούμεν τὸ πρῶτον Κάθισμα ὅλον. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκρξα ἰστώμεν στίχ. ι' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τοῦ Ἦχου γ'. καὶ Ἀπολυτικόν ἐν, καὶ τὰ ζ', Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Εὐρέσεως. Δόξα, καὶ νῦν, Τίς ἐξείποι. Εἴσοδος, τό, Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῶν Εἰσοδίων. Ζήτηι Νοεμβρίου κα'. Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν τὰ δύο ἰδιόμελα τῆς Θεοτόκου, Σταλάξατε τὰ ὄρη, καὶ, Προκαθαρθεῖσα τὴν ψυχὴν, εἶτα τὸ Ἑωθινὸν ἰδιόμελον τῆς σειρᾶς. Δόξα, καὶ νῦν, Ἐπιφανείσα Παρθένε. Καὶ αἱ συνήθεις αἰτήσεις κλπ. Εἰς τὸν Στίχον, ψάλλομεν τὸ πρῶτον Στιχηρόν, Ἀναστάσιμον τοῦ Ἦχου, εἶτα τὰ προσόμοια τῆς Εὐρέσεως. Οἱ τῆς Σκιαθοῦ νῦν παῖδες, μετὰ τῶν ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ ἀναγραφόμενων στίχων. Δόξα καὶ νῦν. Τὴν μόνην ἀειπάρθενον. Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ Ἦχου, Δόξα τῆς ἑορτῆς. Καὶ νῦν Θεοτόκε Παρθένε. Ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς Εὐρέσεως καὶ εἰς τὰ θαύματα αὐτῆς. Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Εἰς τό, Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ Ἦχου, Δόξα, τῆς ἑορτῆς. Καὶ νῦν τὸ αὐτό. Εἶτα ἡ Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα δύο Ἀναστάσιμα τοῦ Ἦχου, Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, Τῆς πάλαι Κιβωτοῦ. Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, αὖθις Καθίσματα δύο Ἀναστάσιμα τοῦ Ἦχου, Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, Συγκλονεῖται ὁ δρυμὸς. Ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀμώμου, ψάλλομεν τὸν Πολυέλεον, ἦτοι τοὺς δύο ψαλμοὺς καὶ τό, Λόγον ἀγαθόν. Μετὰ δὲ τὸν τελευταῖον Στίχον αὐτοῦ, ἐπισυνάπτομεν εὐθὺς τὰ Ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια. Εἶτα Αἵτησις, καὶ ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἦχου χῦμα· μεθ' ἣν εὐθὺς ψάλλομεν τὸ κάθισμα τῆς Ἑορτῆς,

Ὁ Μωϋσῆς βάτον ἀφλεκτον ἰδὼν σε. Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου. Προκείμενον, Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου. Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς. Ἀναστᾶσα Μαριάμ. Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Καὶ ψάλλεται ὁ Ν'. οὐ ψαλλομένου γίνεται ὁ ἀσπασμὸς τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, ὡς ἔθος. Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου, Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Σήμερον τὰ ὅρη τῆς Σκιάθου. Οἱ Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ Ἦχου εἰς δ' καὶ ὁ κανὼν τῆς ἑορτῆς ι'. Καταδασαί, Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Μετὰ τὴν γ' ὠδὴν, Κοντάκιον καὶ Οἶκος, τὰ Ἀναστάσιμα. Εἴτα Κάθισμα τῆς ἑορτῆς, δις. Ἀφ' ἑκτῆς Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς ἑορτῆς. Τὸ Συναξάριον τοῦ Μηναίου· εἴτα τὸ τῆς Εὐρέσεως, αὐτῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐορτάζομεν τὴν ἀνάμνησιν, κλπ. Ἡ τιμιωτέρα στιχολογεῖται· εἴτα ψάλλεται ἡ θ'. ὠδὴ τοῦ Ἀναστασίμου Κανόνος καὶ ἡ τῆς ἑορτῆς Ἀσωμεν πιστοί. — Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸ Ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς Σκιρτήσωμεν χορεύσωμεν, δις. Εἰς τοὺς Αἵνους, δίδεται ἄριστον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς ἐκ τῆς κανδήλας τῆς ἱερᾶς καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ἱστῶμεν δὲ στίχους η' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τοῦ Ἦχου δ' καὶ τὰ Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς ἑορτῆς, δευτεροῦντες τὸ α' μετὰ τῶν στίχων εἰς τὰ δύο τελευταῖα α) Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ, β) Αἱ πλησίον αὐτῆς. Δόξα. Αὕτη ἡμέρᾳ Κυρίου. Καὶ νῦν Ὑπερυλογημένη, Δοξολογία μεγάλη, τὸ Ἀναστάσιμον τροπάριον, αἱ συνήθειαι ἐκτενεῖς καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, ἀντὶ τῶν Τυπικῶν ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων εἰ, τὸ γ' τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Εὐρέσεως. Μετὰ τὴν Εἰσοδον, Ἀπολυτίκις, τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ Ἦχου, τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ ἁγ. τῆς Μονῆς. Ἡ Ὑπακοή τοῦ Ἦχου, καὶ τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, Ἡ πολυύμνητος Εἰκὼν, Τρισάγιον. Προκείμενον τῆς Θεοτόκου, Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Θεοτόκου. Ἀλληλουάριον τῆς Θεοτόκου, Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Θεοτόκου (Ζήτει κα'). Νρεμβρίου). Εἰς τὸ Ἐξακρέτως, Ἄξιον ἔστι. Κοινωνικόν, Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι.

Τῷ ΔΟΣ ΚΑΙ Τῷ ΘΕῷ ΔΟΞΑ

ΕΡΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ

Διηγήματα τόμ. Α'. (Τὰ Βυκούφικα — Μὲ τὰ πανιά. — Νεράν-
δες. — Ἀρφανούλα. — Ὁ Πτωχὸς καὶ ἡ Μοῖρά του).

Διηγήματα τόμ. Β'. (Κουκλίτσα. — Ὁ Ἀναποδιασμένος — Τῶν Θα-
λασσῶν ὁ Ἅγιος. — Ὁ Μπάρμπα Δήμαρχος. — Ἀλτανοῦ. —
Ἡ Πορταῖτσα. — Ἡ Θεία Μυγαλίτσα. — Ἀρατε Πύλας).

Διηγήματα τόμ. Γ'. (Ἡ Χρυσὴ Καδένα. — Ὁ Δεκατιστής. —
Φαντάσματα).

Διηγήματα τόμ. Δ'. (Ὁ Κύρ Μανωλάκης. — Βρυχειμωνιά. —
Χριστὸς Βοσκρές. — Σὲ μιὰ Παράκλησι. — Ψυχροάδατον. —
Χριστούγεννα. — Συντροφιά μὲ τὴν Θάλασσα).

Διηγήματα τόμ. Ε'. (Τὸ Τάξιμον).

Μὲ τοῦ Βορηὰ τὰ κύματα. Ταξείδια. — Περιγραφαί. — Ἐντυπώ-
σεις. (Σμύρνη. — Διὰ τοῦ Αἰγαίου. — Σύρος. — Νικομήδεια.
— Αἰδηψός. — Ἑλλην. Ἀκισπλεῖα). Σειρὰ α').

Μὲ τοῦ Βορηὰ τὰ κύματα. Ταξείδια. — Περιγραφαί. — Ἐντυπώ-
σεις. (Κωνσταντινούπολις). Σειρὰ β').

Μὲ τοῦ Βορηὰ τὰ κύματα. Ταξείδια. — Περιγραφαί. — Ἐντυπώ-
σεις. (Ἅγιον Ὅρος). Σειρὰ γ').

Μὲ τοῦ Βορηὰ τὰ κύματα. Ταξείδια. — Περιγραφαί. — Ἐντυπώ-
σεις. (Εἰς τὴν Ἁγίαν Βηθλεὲμ. — Ἀπὸ τὴν Σκιathon. —
Παναγία ἡ Τηνιακιά. — Παράλειπόμενα). Σειρὰ δ').

Παρθενίας ἐγκώμιον. Δύο μακρὰ ποιήματα ἐκ τῶν Ἐπῶν
Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ τοῦ Θεολόγου, μεταφρασθέντα
ἐμμέτρως εἰς τὴν Νεοελληνικὴν Διάλεκτον μετὰ προλεγο-
μένων καὶ διάφωτιστικῶν σημειώσεων. Τεῦχος α'.

Ποιήματα. Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ τοῦ Θεολόγου, κατ' ἐκλογὴν
ἐκ τῶν Ἐπῶν αὐτοῦ, ἐμμέτρως μεταφρασθέντα εἰς τὴν
Νεοελληνικὴν. Τεῦχος β' μετὰ παραρτήματος.

*Ἀκολουθία Παιηνυρικὴ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἐλισ-
σαίου μετὰ Παρακλητικοῦ Κανόνος, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς
Ἱερᾶς Συνόδου.*